

SLOVO PRAVDY

4/2011

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 4/2011 Ročník X

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Obnovenie mysle (2) – Rimanom 12:2	2
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu	4
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (31)	6
Veci, ktoré sa rozlišujú	9
Majstrovské diela	10
Balámове podobenstvá (2)	12
Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (5)	14
„Máme“	15
Vodcovstvo (7)	16
Charizmatické hnutie (2)	18
Zápalné obete a obete za hriech	20
Odpočinutie	21
„Ty si môj Syn“	22
Dobré zvesti z Neba	24

Obnovenie mysle (2) – Rimanom 12:2

M. Hayward, Faversham

SMRŤ UKRIŽOVANÍM

Rimania ukrižovali človeka, ktorý bol podľa Rích práva vinný a pre spoločnosť nebezpečný. Podobným spôsobom nás Boh považoval za vinných pre naše hriechy a nevhodných pre spoločnosť v nebi. No On ide ďalej a robí to, čo Rimania nemohli urobiť. Ich spravodlivosti bolo zadostučinené usmrtením zločinca. Avšak Boh je aj Bohom vzkriesenia. Ale hriešnikov nemohol oživiť, pokiaľ neboli zbavení svojich hriechov. A to Boh vykonal v súlade s Jeho spravodlivosťou tak, že Jeho Syn prevzal zákonnú zodpovednosť za hriechy ľudí. Kristus to urobil tak, že zniesol plný hnev za ne. Zomrel, aby ukázal, že očistenie je dokončené. A vstal z mŕtvych, aby ukázal, že to, čo On urobil na kríži na Golgote, bolo prijaté od Jeho Otca. Rimanom 4:25 nás uistuje, že bol vzkriesený z mŕtvych, pretože ielo, ktoré vykonal na kríži je prijaté a umožňuje Bohu, aby nás ospravedlnil.

Jeho smrť mala aj druhý účel. „Lebo odplatou za hriech (t.j. princíp hriechu v človeku) je smrť“ (Rim. 6:23) Prijatím odsúdenia za hriechy sveta naplnil Božie právo a všetky Jeho požiadavky voči človekovi. Keď Kristus zomrel, odňal hriech sveta a tak uspokojil Boha vo vzťahu k hriechu. Svojou smrťou sa navždy oddelil od hriechu, ako je napísané: „Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy...“ (Rim. 6:10).

Jediný spôsob, ktorým možno vyriešiť postavenie hriešnika je ten, že ho Boh spojí s Kristom. A presne to urobil Boh. O tomto hovorí apoštol, keď prehlasuje, že veriaci boli ukrižovaní s Kristom. To, čím sú oni v Adamovi, bolo odstránené Jeho ukrižovaním. Že to Boh vykonal, je potvrdené pochovaním s Kristom vo vodách krstu, lebo len mŕtvi sú pochovávaní. Jeden príbeh hovorí o dvoch dievčatách, ktoré milovali zábavu,

a ktoré sa obrátili. Ich priatelia medzičasom pripravili zábavu. Šli pozvať tieto dievčatá osobne. Keď prišli pred byt, stretli sa s oznámením, ktoré bolo zavesené na vchode a znelo: „Nemôžeme prísť na zábavu, pretože sme mŕtve“. Pochopili pravdu z Rimanom 6, že čo sa týka starého spôsobu života s jeho Adamovými spôsobmi, veriaci je mŕtvy.

ŽIVOT S KRISTOM

Pre veriacich je život viac ako jestvovanie. Život je spojenie so vzkrieseným Kristom. Boží Duch, ktorý v nich prebýva, pôsobí nový život. Majú život v Kristu Ježišovi (Rim. 8:2).

No stretávame sa s problémom, lebo zistujeme, že ako veriaci ešte stále máme schopnosť hrešiť. Ako to môže byť, keď sme zomreli s Kristom, sme vzkriesení a spolu s Ním tam, kde hriech nemôže prísť? Odpoveď nachádzame v slovách apoštola, keď hovorí o tele a jeho údoch v Rimanom 6:12,13, 19. Je pravda, že náš starý človek bol ukrižovaný s Kristom, aby telo hriechu, ako sídlo hriechu bolo zmaŕené (urobené neúčinné). Ale taktiež je pravda, že nemáme úmyselne vydávať svoje údy za „sluhov nečistoty a neprávnosti“, ale úmyselne vydávať svoje údy za „sluhov spravodlivosti“. (Rim. 6:19) Lebo pokým sme v tele, budeme mať možnosť hrešiť. Telo, to naše „ja“ v nás, bude chcieť stále žiť tak, ako žijú hriešnici. Riešenie spočíva v tom, že to, čo je naozaj pravda ako princíp, považujeme za pravdu aj v praktickom živote. Boh nás považuje za mŕtvych a už nie viac v tele a my máme jednať podľa toho, považovať seba za „mŕtvych hriechu, ale živých Bohu skrze Ježiša Krista nášho Pána“. (Rim. 6:11) Moc ku konaniu tohto je Boží Duch, ktorý nás zmocňuje a motivuje, aby sme žili duchovný život, ktorý je životom spravovaným Jeho rozkazmi.

Boží Duch,
ktorý v nich
prebýva, pôsobí nový
život. Majú život v
Kristu Ježišovi.

Stručne môžeme povedať nasledovné:

Ako výsledok Golgoty

Starý človek je ukrižovaný, čo sa týka Boha. (Rim. 6:6)

Nový človek je Bohom stvorený v nás na podklade skutočnosti, že Kristus bol učinенý hriechom pre nás. (Ef. 4:24; 2.Kor. 5:17)

Byť v tele nie je naše postavenie, čo sa týka Boha. (Rim. 8:9) Tí, ktorí sú „v Duchu“ žijú v blahu Kristovej smrti a vzkriesenia.

Ako výsledok obrátenia

Starý človek bol vyzlečený vo svojej podstate pri obrátení. Toto bolo potvrdené pri krste. (Kol. 3:9, Rim. 6:4)

Nový človek bol oblečený vo svojej podstate, keď sme sa obrátili a boli pokrstení. (Kol. 3:10) Ukrižovali sme svoje telo s jeho vášňami a žiadnosťami. (Gal. 5:24) Toto je absolútne prehlásenie,

nie, nie výzva! Vztahuje sa na všetkých veriacich. Najprv sme uverili, zriekli sme sa hriechu a v podstate sme s ním skončili pokáním.

Ako výsledok dôsledného žitia

Vlastnosti starého človeka sú v praxi vyzlečené. (Kol. 3:8)

Vlastnosti nového človeka sú v praxi oblečené. (Kol. 3:12)

Žijeme podľa Ducha a nie podľa tela, sústreďovanie sa na veci Božieho Ducha je nám príjemné. (Rim. 8:12-13)

Holubica, ktorú vypustil Noach z korábu, nenašla odpočinok, pokiaľ boli viditeľné vody súdu. Akonáhle sa „nová“ zem ukázala, holubica našla miesto odpočinku. Ak nachádzame odpočinok a záľubu vo veciach tohoto sveta, žijeme podľa tela, hoci v princípe nie sme v tele. Ak, pravda, sústreďujeme svoje mysle a záľuby na to, čo je záľubou Ducha, vtedy budeme žiť podľa Ducha.

Z REDAKCIE:

Týmto číslom časopisu „Slovo Pravdy“ končíme 10. ročník. Pre mnohých čitateľov časopisu SLOVA PRAVDY bol rok, ktorý sa blíži ku koncu poznačený zmenami, už či radostnými alebo inými. Je to náš spoločný zážitok „radovať sa s radujúcimi, a plakať s plačúcimi.“ (Rim. 12:15)

Zakúšali sme Božiu neustálu dobrotu v roku 2011. Niektorí zakúsili požehnania vo svojich rodinách a zboroch. Za každú spasenú dušu a za každý dôkaz duchovného pokroku sme vďační Bohu. Ochrana osobného alebo spoločného svedectva je tiež príčina vďačnosti.

Nezabúdame však ani na tých, ktorí utrpeli stratu v roku, ktorý bude čoskoro minulosťou - strata najbližších, telesné nemoci alebo strata zamestnania. Pamätáme aj na tých veriacich, ktorí žijú v krajinách, ktoré zakúsili zemetrasenia, záplavy a hlad v predošlých niekoľkých mesiacoch. Redakcia Slova Pravdy je povzbudená listami od mnohých veriacich, v ktorých vyjadrujú vďaku za časopis. Niektorí veriaci sú vzdialení od svojho zboru, a preto si veľmi cenia písané Slovo. Tým veriacim, ktorí sú v domovoch dôchodcov a v nemocniciach, zasielame zvlášť pozdravy ubezpečujúc ich, že sú vždy na našich modlitbách prednášaní Pánovi.

Vyjadrujeme tiež našu vďaku všetkým, ktorí svojimi peňažnými príspevkami umožnili, aby časopis mohol pokračovať vo svojom poslaní. Tiež sme vďační aj tým, ktorí prispievajú písaním článkov, ktoré môžu byť uverejnené v časopise. Maranatha!

Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu

J. Hay, Scotland

„VIDÍTE, ŽE SA BLÍŽI TEN DEŇ?“

Je dôležité zoznámiť sa s celým radom právd Písma, vrátane biblického prorocstva. Nikto nebude pochybovať, že je to veľmi zaujímavé, a najmä vo svetle odohrávajúcich sa udalostí vo svete. Trvalý vývoj situácie na Strednom východe je zvlášť zaujímavý, lebo to bude dejisko, kde sa naplnia mnohé proroctvá. No naše nadšenie týmto predmetom nás nesmie oslepiť v otázke skutočnosti, že v mnohých oddieloch je pravda o budúcnosti predložená ako niečo, čo má ovplyvňovať naše životy teraz, kým sme tu. Keď Pán umožní, tieto úvahy budú sústredené na niektoré oddiely, v ktorých je ukázané toto praktické uplatnenie.

BLÍŽIACI SA DEŇ – Židom 10:25

Nie každý komentátor je presvedčený, že „deň“ v tomto verši sa vzťahuje na Pánov príchod a niektorí ho pripisujú blížiacemu sa zničeniu Jeruzalema. To je dôležitá udalosť pre židovských veriacich. Musíme pripomenúť, že už v prvom storočí veriaci očakávali Jeho nevyhnutný návrat. Práve v tejto kapitole nám je povedané: „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať.“ (v.37) Je jasné, že neurčité uvedenie „dňa“ necháva priestor pre rôzne pohľady, ale je zaujímavé, že ďalšie neurčité citovanie

„ten deň“ jasne poukazuje na deň preskúmania – posúdenia, ktorý bude nasledovať hneď po vychvátaní Cirkvi. (1.Kor. 3:13) V tomto svetle budem používať tento výraz ako vzťahujúci sa na tú udalosť a pripúšťam, že by som nikdy nemal ani len podozrenie o alternatíve, keby som nečítal isté staré knihy! Ak sa vám toto vysvetlenie nezdá, buďte aspoň tak dobrí a dovoľte prinajmenšom jeho použitie v tomto verši!

Morálne podmienky

Nepochybne väčšina veriacich je presvedčená, že deň Pánovho príchodu je blízko; zdá sa, akoby všetko na to poukazovalo. V 2. liste Timoteovi 3:1-9 Pavel vykreslil živý obraz o morálnom (alebo nemorálnom) stave posledných dní a všeobecne opisuje postavenie modernej spoločnosti. Spomína nefunkčný rodinný život. Opisuje morálne ovzdušie. Zatemnené náboženstvo s nenásytným apetítom pre pohodlie, je vhodný opis súčasnej doby s jej orientovaním sa na šport a zábavu. Spolu s ostatnými vlastnosťami poukazujú na skutočnosť, že sa ten deň blíži.

Prírodné pohromy

Obrazy udalostí, ktoré sa odohrávajú na vzdialených miestach, môžu byť vysielané do každého domu v krajine,

a preto jestvuje zvýšené povedomie o desivých pohromách, ktoré zasahujú ľudí na svete. No len veľmi málo ľudí bude tvrdiť, že nárast pohrôm je iba dôsledok lepšej informovanosti o dianí na svete, ktorá vytvára dojem, že ich je dnes viac ako skôr. Nárast je skutočnosť; veľký počet ničivých zemetrasení, povodne, uragány, hlad a epidémie, ktoré zasiahli planétu, sa nesmierne zväčšili. Jestvujú skutočné obavy o účinkoch dlhodobého globálneho otepľovania s hrozbou zaplavenia pobrežných miest. Ľudia sa nad všetkým tým divia, ale mnohí veriaci cítia, že to sú už prichádzajúce udalosti, ktoré vrhajú svoje tieň pred sebou. Inými slovami, cítime, že tieto hrozné katastrofy a možné nebezpečenstvá sú vlastne len úvodom hrozných udalostí Veľkého súženia a keďže vychvátanie predchádza ten čas o niekoľko rokov – blíži sa ten deň.

Politické javisko

Hlavní herci posledných fáz ľudských dejín sa dostávajú na svoje miesta. Štát Izrael bol založený v roku 1948 po takmer 2000-ročnom rozptýlení Židov. Rusko je obrovská vojenská sila, naklonená Iránu, to sú dve moci v invázii na Izrael ako je to prorokované Ezechielom v kapitolách 38 a 39. Moci ďalekého východu zväčšujú svoju politickú i vojenskú moc

a poukazujú „na kráľov východu v Zjavení 16:12. Neúprosny postup k federalizmu v Európe sa zdá byť veľmi významným vo svetle skutočnosti, že v posledných dňoch bude jestvovať blok mocností pod autoritou šelmy. Blíži sa ten deň.

DÔSLEDKY

Ak sa deň blíži, ak je Jeho príchod blízko ako to očakávame, aké sú dôsledky? Tu sú niektoré rady z oddielu listu Židom.

Držme

Vo vzťahu k budúcej dobe platí všeobecný princíp, že keď sa rozmnoží nepravosť, „ochladne láska mnohých“. (Mat. 24:12) Bolo by veľmi ľahko dovoliť rozmnožujúcej sa nepravosti posledných dní zasahovať naše rozhodnutie nasledovať Boha, ale výzva Písma znie: „Držme vyznanie nádeje (viery) neochvejne“. (v.23) Slovo „vyznanie“ alebo „priznanie“ hovorí o otvorenom uznávaní. Často povieme, že ľudia vedia „kde stojíme“; ale vedia, kde stojíme, ak im to nepovieme? Mnohí z vás ste boli priami vo vyznávaní, že je vaša viera v Kristu a že vaša nádej pre večnosť je sústredená v Ňom. Nikdy sa nedajme presvedčiť, ustúpiť. Ako sú dni vôkol vás temnejšie a kým sa bezbožnosť prostredia, kde pracujeme zhoršuje, vzoprime sa pokušeniu a zmocnime svoje svedectvo. Snažme sa vyhýbať „riedeniu“ princípov evanjelia, na ktorých už stavíme. Nedaj-

me sa vyfúknuť zo smeru cynickými intelektuálnymi oponentmi o „Bohu ako zvode“, ktorí nás považujú za hlúpych. Nedovoľme útočiacim zástupcom východných náboženstiev zastrašovať nás. Nedajme sa nikdy uviesť do pomykova, keď sme nazvaní extrémistami zo strany liberálnych veriacich, ktorí opovrhujú Božím Slovom. Nikdy neznižujme svoje morálne alebo etické štandardy, pretože nás označujú za ľudí s prehnanými mravnými názormi. Prečo by sme sa mali hanbiť za Božské požehnania a Božské zaslúbenia? „Verný je ten, ktorý zaslúbil.“ „Držme vyznanie... neochvejne.“ Blíži sa ten deň.

Pozorujme sa navzájom

Vzrastajúca bezbožnosť posledných dní je silná príčina pre veriacich, aby stáli spolu a upevňovali obočnosť. Pozorujúc satanovu agresivitu, je zapotreby solidarita. Vrodená túžba postaviť sa dopredu musí byť vymenená povahou Pána Ježiša, dokonalého predstaviteľa učenia listu Filipänom 2:4: „Nehľadiac každý len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných.“ Akvila a Priscila pozorovali Pavla a za jeho život „podložili svoj vlastný krk“. (Rim. 16:3) Milosrdný samaritán pozoroval zraneného pútnika a použil svoj dopravný prostriedok a svoje finančné prostriedky, aby mu pomohol. (Luk.10:33-35) Dorkas pozorovala kritické postavenie vdov

a venovala svoju energiu, aby naplnila ich potreby. (Skut. 9:36-42) Mať ohľad na iných je vznešená vlastnosť. „Pozorujte sa navzájom.“ Blíži sa ten deň.

V kontexte je uvedený určitý spôsob, akým sa máme navzájom pozorovať; a to je „roznecovať sa k láske a dobrým skutkom“. Tu je povolenie pre veriaceho, aby provokoval. Toto provokovanie je však pozitívny podnet k praktickej starostlivosti. Prirodzene, ohľaduplnosť k iným vzbudí väčšinou rovnaký postoj v tom, kto okúša ohľaduplnosť, láskavosť môže vyvolať láskavosť. Ak je náš postoj skôr pozitívny a nápomocný ako kritický a drsný, urobí iných viac ochotných milovať nás, a teda „roznecujte sa k láske“. Blíži sa ten deň.

„Láska a dobré skutky“ sú v tomto verši dvojčatá, lebo v skutočnosti ani nemôžu byť rozdvojené.

Zaujímavé je, že „láska a dobré skutky“ sú v tomto verši dvojčatá, lebo v skutočnosti ani nemôžu byť rozdvojené. Ján vždy hovoril, že láska to nie sú len city samotné, ale vždy je vyjadrená v aktívnych skutkoch láskavosti. „Moje dieťaťká, nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom a pravdou.“ (1.Jána 3:18) Boží plán pre váš život zahŕňa aj naše chodenie v dobrých skutkoch. (Efež. 2:10) Jedna z príčin, pre ktorú

nás vykúpil je, aby nás postavil medzi ľud, ktorý je „horlivý dobrých skutkov“. (Tít. 2:14) Keď sa budú prejavovať vo vašom živote, ľudia budú „vidieť vaše dobré skutky a budú oslavovať vášho Otca, ktorý je v nebesiach.“ (Mat. 5:16) „Roznecovali sa... k dobrým skutkom.“ Blíži sa ten deň.

Účasť

Často sa zdôrazňuje, že kresťanstvo je viac ako len účasť na zhromaždeniach a je to pravda. Kresťanský život je zamestnanie na sedem dní v

týždni. Avšak môže vzniknúť podozrenie, že z tohto tvrdenia vychádza záver, že účasť na zhromaždeniach nemá veľký význam. V skutočnosti podľa verša 25 sme povinní byť tam: „neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj“. V prvých kapitolách Skutkov sa často hovorí o solidarite veriacich a ich zhromažďovaní sa spolu. Napriek svojim chybám a nedostatkom boli korintňania tiež dobrí účastníci na zhromaždeniach. Pavel mal na mysli celý zbor zhromaždený „na jednom mieste“. (1.Kor.

14:23) Žiaľ, zdá sa, že „obyčajou niektorých“ medzi čitateľmi listu Židom bolo nebyť prítomní. Temnejšie dni a narastajúci tlak vyžaduje, aby keď je to čo len trochu možné, sme boli v zhromaždení a boli časťou trvalého procesu „napomínajúc sa“. Každý veriaci je potrebný v zhromaždení zboru a nie len pri lámaní chleba. Povzbudenie a silu, ktorú získavame keď sme spolu a úžitok z napomenutí je dôležitou časťou Božích prostriedkov na udržiavanie duchovného života. Vyhýbajte sa chýbať. Blíži sa ten deň.

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (31)

John Riddle, Cheshunt

„NEVOJDE DO ZHROMAŽDENIA HOSPODINOVHO“

(Prečítajte si kapitolu 23:1-8)

Už sme spozorovali, že 5. Mojžišova, kapitoly 22 – 25 rozoberajú široký kruh situácií, a že ich rôznorodosť sťažuje sledovať jeden predmet. Vo všeobecnosti sú veľmi jasné dve veci. Prvá: že Boh sa hlboko zaujíma o každodenný život a správanie sa Jeho ľudu. Druhá: Nemôžeme rozdeliť tieto prikázania na podstatné a nepodstatné. Často počuť veriacich hovoriť o dôležitých a menej dôležitých veciach, obzvlášť vo vzťahu k miestnemu zboru. Musíme si ceniť a uplatňovať „celú radu Božiu“. (Skut. 20:27) Táto kapitola pojednáva o ôsmych predmetoch, a tieto môžu byť uvedené nasledovne:

1. čistota zhromaždenia Hospodinovho (v.1-8)
2. osobná hygiena (v.9 -11)
3. verejné zdravie (v.12 -14)
4. ochrana utečencov (v.15-16)
5. zakázané veci (v.17-18)

6. poskytovanie financií (v.19-20)
7. vykonávanie sľubov (v.21-22)
8. zásoba pre hladného (v.24-25).

1) ČISTOTA ZHROMAŽDENIA HOSPODINOVHO (v.1-8)

Božia svätosť vyžadovala, aby celkový život Jeho ľudu nebol poškrňovaný vonkajšími vplyvmi. Hoci výraz „zhromaždenie Hospodinovo“ sa nevzťahuje výlučne na „spoločenstvo pri uctievaní“, niet pochýb o tom, že tieto nariadenia boli určené na zachovanie svedectva Izraela o Božej svätosti a mali ich chrániť. Ale ako toto, tak i nariadenia v ďalších prikázaniach, nakoniec viedli k ich pádu. Obzvlášť ide o verše, ktoré určujú, kto mal byť zavrhnutý (v.1-6), a kto mohol byť prijatý. (v.7-8) Čo sa týka tých prvých, všimnime si ich trvalé vyradenie zo „zhromaždenia Hospodinovho“, „nevojde do zhromaždenia Hospodinovho... ani desiate pokolenie nevojde mu do zhromaždenia Hospodinovho.“ (v.1,2,3)

a) *Ludia, ktorí mali byť vyradení (v.1-6)*

V týchto veršoch sú uvedené tri skupiny ľudí a zdá sa najpravdepodobnejšie, že prvé dva druhy sa vzťahujú na nemorálnu náboženskú prax kananejských národov. Kým podľa Jamiesona, Fausseta a Browna „zmrzačiť svoje deti bol veľmi starý zvyk rodičov na východe...“, s úmyslom určiť ich pre službu v háremoch“ je známe, že Kanánejci uplatňovali kastráciu. (v.1) Tiež je známe, že deti chrámových prostitútok boli zasvätené pohanským bohom. (v.2) Ako Raymond Brown poznamenáva: „Tieto dva druhy ľudí boli smutným dôkazom o telesne a morálne ničiacich spôsoboch pohanských náboženstiev, a nebolo vhodným, aby mali účasť na klaňaní sa svätého ľudu.“ Pavel pripomína veriacim v Korinte, že „chrám Boží (zbor) je svätý, ktorým ste vy.“ (1.Kor. 3:17) Pohanská porušenosť sa vtiahla do zborov v Pergame (Zjav. 2.14), a do Tyatír. (Zjav. 2:20) To, čo sa stáva vo svete, sa môže ľahko dostať do našich sŕdc a s nami do zboru, ak nie sme duchovne bdeli.

Tretia skupina, ktorá nesmela vojsť, boli ľudia, ktorí hoci mali nejaké spojenie s Božím ľudom, nenávideli ho. Pre naše súčasné uvažovanie sa potrebujeme sústrediť len na dôvody, pre ktoré nemohli vojsť Amoniti a Moabiti. (v.4-6) Na prvom mieste nepodnikli nič, aby pomohli Božiemu ľudu: nevyšli vám v ústrety s chlebom a s vodou, keď ste išli z Egypta“ (toto sa v predchádzajúcich knihách nespomína), a po druhé (zvlášť Moabiti) sa snažili aktívne zastaviť ich: „za mzdu najali proti tebe Baláma, syna Beorovho... aby ťa prekliat.“ (v. 4) Toto môžeme opísať ako hriechy ničnerobenia v prospech Božieho ľudu a hriechy kladenia prekážok na cestu Božiemu ľudu. Môže sa to pripísať i nám. S týmito ľuďmi nesmeli uzatvárať zmluvy a dohody: „Nebudeš hľadať ich pokoja ani ich dobrého po všetky svoje dni až na veky.“ (v. 6) Amoniti a Moabiti boli úplne proti Božiemu ľudu tak, že ich zahrnutie do „zhromaždenia Hospodinovho“ bolo nemysliteľné. Musíme byť opatrní. Ciele a úmysly miestnych „Rád kresťanských cirkví“ sa môžu na prvý pohľad zdať

chvályhodné, ale „milovanie pravdy“ nie je v ich programe.

Tu je potrebné si prečítať Nehemiáš 13:1-9: „Toho dňa bolo čítané z knihy Mojžišovej tak, aby počul ľud, a našlo sa v nej napísané, že Amoniti a Moabiti nesmie vojsť do zhromaždenia Božieho a to tak až na veky.“ Ako následok „oddelili od Izraela každého primiešanca“. Už samotní „primiešanci“ boli veľké zlo, ale to, čo nasleduje je ešte horšie. Je priam neuveriteľné zistiť, že Eljašib (najvyšší kňaz, nad všetkým ľudom) nebol len „blízkym Tobiášovi“ (Amonitovi, Neh. 4:3), ale v skutočnosti „mu spravil veľkú komoru, kam dávali predtým obetný dar obilný, kadivo, nádoby a desatinu...“. Aká zmena využívania! Poukazuje to na to, čo sa môže stať, keď sa Boží ľud stane spoločníkom s tými, ktorí nemajú lásku k Božskej pravde a žiaľ, to sa stále deje. V Starom Zákone bol „dom nášho Boha“ (Neh. 4:4) chrám. V Novom Zákone sa to vzťahuje na miestny zbor, ktorý je opísaný ako „chrám Boží“, v ktorom býva Boží Duch. (1.Kor. 3:16; vid' tiež 1.Tim. 3:15)

Zbor má byť miesto, kde sa Bohu dostáva úcta, keď si pripomínáme Jeho Syna.

Ale často uctievanie Boha ustupuje kartovým hrám, Písmo večierku a evanjélium zábave. Skutočná „komora pre Tobiáša“! Božie záujmy sú vytlačené von. Kadivo patrilo Bohu. (3.Moj. 2:2) V tomto ako aj inými spôsobmi bol Boh okrádaný. (Mal. 3:8-9) Zbor má byť miesto, kde sa Bohu dostáva úcta, keď si pripomínáme Jeho Syna.

Akí pozorní musíme byť, keď sa jedná o to, koho a čo prijímame do Božieho zboru! V spojení s týmto by sme mohli povedať niečo o Rutí. Ona predsa bola Moabitka. No všimnite si, čo hovorí o nej Boaz v knihe Ruť 2:11-12. Tiež by sme mali spomenúť Ebed-melecha, jedného z eunúchov (v.1), ktorý bol v dome kráľovom. No pozrime sa, čo Hospodin povedal o ňom v knihe Jeremiáša 39:18.

Nemôžem nespomenúť Baláka, ktorý povolal Baláma, aby prekliat Izraela: „Avšak Hospodin, tvoj Boh, nechcel počuť Baláma, ale Hospodin, tvoj Boh, ti obrátil jeho kliatbu na požehnanie, lebo ťa miloval Hospodin, tvoj Boh.“ (v.5) (Pozri-

te sa na výraz: „Hospodin, tvoj Boh“) Boh nemohol byť prehovorený, aby zmenil Svoj postoj k nim, hoci Jeho ľud mohol byť prehovorený, aby zmenil svoj postoj k Nemu. (4.Moj. 25:1-18 a 31:1-20) Božie určenie je nezmeniteľné. (Rim. 8:29-30) „Lebo, ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna, aby on bol prvorodeným medzi mnohými bratmi. A ktorých predurčil tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“ Podobne ako Izrael, keď mu hrozil Balám, nikto nemôže „žalovať na vyvolených Božích“ a nikto ich nemôže odsúdiť. Pavel toto všetko smeruje späť k Božej láske, ktorá je „v Kristu Ježišovi našom Pánovi.“ (Rim. 8:39)

b) Ľudia, ktorí mali byť zahrnutí (v.7-8)

Keby nám Písmo nedalo vysvetlenie, mali by sme veľkú ťažkosť pochopiť, prečo bola taká možnosť poskytnutá Edomitom a Egyptanom - „vojst' do zhromaždenia Hospodinovho“. Ved' Edom odmietol dovoliť Izraelovi, aby prešiel jeho územím a ich odmietnutie bolo podporené vojenskou mocou. (4.Moj. 20:14-21) Nie je potrebné dokumentovať nepriateľstvo Egyptanov. Ale máme vysvetlenie pre toto prikázanie: „Nebudeš si oškľiviť Edomeja, lebo je **tvoj brat**. Nebudeš si oškľiviť Egyptana, lebo si bol **pohostinom v jeho zemi**.“

Je napísané, že „Vierou Izák požehnal Jakoba a **Ezava o budúcich veciach**.“ (Žid. 11:20) Vid' 1.Moj. 27:38-40: „Hľa, ďaleko od žírnych polí zeme bude tvoje obydlie a od nebeskej rosy, ktorú dáva Boh s hora. A budeš žiť na svojom meči a budeš slúžiť svojmu **bratovi**, ale bude raz, keď budeš panovať, že polámeš jeho jarmo a zhodíš ho zo svojej šije.“ Namiesto „nech bratská láska zostáva“, čítame, že „Ezav nenávidel Jakoba pre požehnanie, ktorým ho požehnal jeho otec“, hoci je povšimnutiahodné, že keď sa stretli potom, Ezav sa nepokúsil uskutočniť svoj zámer zabiť Jakoba. V skutočnosti Ezav „mu bežal oproti a objal ho okolo krku bozkával ho“ a nazval ho „môj **bratu**“. (1.Moj. 33:4,9)

Neskôr sa správanie Ezavových potomkov zmenilo, a preto prijatie Edomitu do „zhromaž-

denia Hospodinovho“ spočívalo na niečom viac ako len na skutočnosti „on ti je brat“. Podmienka, že Edomita (alebo Egyptan) nemohol byť pripustený až „do tretieho pokolenia“ hovorí, že do toho času Izraeliti mohli vidieť, či sú takí ľudia oprávdiví vo svojej žiadosti patriť do Božieho svätého ľudu.“ (Raymond Brown) Zdá sa, že toto je neobyčajne rozumné vysvetlenie. Edomita, plný nenávisti voči Božiemu ľudu, **nebol by** vhodným kandidátom pre vstup. Musí sa prejaviť zmena životného štýlu. Taká, aká nastala v živote Saula z Tarzu, ktorá umožnila Barnabášovi predstaviť ho v zbore v Jeruzaleme. (Skut. 9:26-28)

Podobná podmienka mala byť uplatnená aj na Egyptana. V tomto prípade je pôvodná láskavosť Egyptanov spresnená ako podklad pre prístup. Zaopatrenie Jakoba a jeho rodiny, keď „hlad ťažko doliehal na zem (Kanaán),“ (1.Moj. 43:1) nesmelo byť zabudnuté, hoci jeho potomkovia neskôr trpeli veľké prenasledovanie od ruky Egyptanov. Ešte raz treba povedať, že prístup Egyptana do „zhromaždenia Hospodinovho“ nespočívalo len na skutočnosti „bol si pohostinom v jeho zemi“. Rovnaká zmena štýlu života, ako sa požadovala od Edomitu, sa žiadala aj od Egyptana. Podmienka „do tretieho pokolenia“ sa uplatňuje na oboch. Bolo by zaujímavé hovoriť o bode, od ktorého sa počíta „tretie pokolenie“. Podnet k premýšľaniu možno nájsť v komentári od Jamiesona, Fusetta a Browna. **Vnuci** Edomitu alebo Egyptana **prozelitu** majú prístup ku všetkým právam občianstva ako narodilí Izraeliti.

Poučné pre všetkých je nasledovné: „Boh naučil Svoj ľud prejaviť štedrosť a vďačnosť za preukázané skutky láskavosti a to až po zabudnutie všetkého zla a otrockú službu, ktorú si pretrpel od týchto dvoch národov.“ Iste, že je tu ponaučenie aj pre **nás**:

„Bola ti dokázaná láskavosť? Podaj ju ďalej!

Nebola daná len tebe samému: Podaj ju ďalej!

Nech putuje ďalej rokmi, nech stiera slzy iných.

Až kým sa v nebi skutok ukáže – Podaj ju ďalej!“

Ak Boh dá, zvyšok kapitoly, verše 9 – 25, vo všetkej jej rozmanitosti zväžíme v našej nasledujúcej úvahe.

Veci, ktoré sa rozlišujú

Lloyd Cain

DEŇ KRISTOV, DEŇ PÁNOV A DEŇ BOŽÍ

Premýšľali ste o proroctvách v Písme? K ich porozumeniu nám pomôžu rozdiely, ktoré sú medzi uvedenými dňami. Vieme rozlíšiť medzi vychvátením Cirkvi a zjavením sa Pána z neba? Ste prekvapení rozdielmi medzi Pánovými slovami o Jeho príchode v Jána 14:1-6 a v Matúša 24:1-31? Vidíte hlavné rozdiely medzi Pavlovými podaniami Pánovho príchodu v dvoch listoch veriacim v Tesalonikách? Pozrieme sa na tri dni a rozdiely medzi nimi.

Deň Kristov

Prečítajte si tri zmienky o dni Kristovom v liste Filipänom 1:6; 1:10; a 2:16. Keď Pavel spomína deň Kristov, hovorí o Pánovom príchode do povetria vychvátiť Svoj ľud, Cirkev, a nasledujúcich udalostiach v nebi. Tento príchod je udalosť, o ktorej Pán hovorí v Jána 14:1-6: „Keď odídem... prídem zase a poberiem si vás k sebe.“ Jestujú tri zmienky o Pánovom príchode v evanjeliu Jána a všetky hovoria o vychvátení Cirkvi! (11:25; 14:1-6; 21:22) Úplnejší obraz vychvátenia Cirkvi je v Pavlovom prvom liste Tesaloničanom. „Ale nechceme, bratia, aby ste nevedeli o tých, ktorí zosnuli, aby ste sa nermútili jako aj ostatní,

ktorí nemajú nádeje. Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych, tak i Boh tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním. Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým, že my živí, ponechaní do príchodu Pánovho, istotne nepredstihneme tých, ktorí zosnuli. Lebo sám Pán s veliteľským povelením, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.“ (4:13-18)

Najprv si všimnime príčinu: „Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych.“ Toto je veľký základ pre učenie, ktoré nasleduje. Všimnime si návrat: „Lebo sám Pán... zostúpi z neba.“ Potom vzkriesenie tých, ktorí zosnuli v Kristovi a vychvátenie živých svätých: „Mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí.“ Potom sa pozrime na spojenie: „Budeme spolu vychvátení v ústrety Pánovi do povetria.“ Ďalšie oddiely nás učia, že za týmto bude nasledovať posudzovanie a odmena. Teda deň Kristov sa vzťahuje na Cirkev, na nebo a odmenu.

Teraz by sme chceli poukázať, že deň Pánov sa vzťahuje na Izrael, národy, zem a odplatu.

Deň Pánov

Deň Pánov sa často spomína v Starom Zákone. Kým Pavel písal o dni Kristovom v 1. Tesal. 4:13-18, zmenil svoje zameranie v 5:1-3 a napísal: „Ale o časoch a o dobách nepotrebuje, bratia, aby sa vám písalo. Lebo samí dôkladne viete, že deň Pánov príde tak ako zlodej v noci. Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdu.“ (1.Tes. 5:1-3) O dni Kristovom Pavel pojednáva s potešením a o dni Pánovom s hrôzou.

Deň Kristov sa vzťahuje na Cirkev, na nebo a odmenu.

Počujme tiež slová Júdu o dni Pánovom: „A prorokoval aj o nich siedmy od Adama Enoch, keď povedal: Hľa, prišiel Pán so svojimi svätými myriádami učiť súd proti všetkým a náležite skárat' všetkých ich bezbožníkov pre všetky skutky ich bezbožnosti, ktorými páchali bezbožnosť, a pre všetky tvrdé reči spupné, ktoré

hovorili proti nemu, hriešnici, bezbožní.“ (Júda 1:14-15) Jestvuje určitý zmatok, keď sa číta 2. Tesal. 2:1-3. Veríme, že by malo stáť ako v preklade J.N. Darbyho. „Ale vás prosíme, bratia, ohľadne príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu, aby ste nedali hneď zviklať od umu ani sa strašiť ani duchom ani slovom ani listom ako nami poslaným, ako čo by už bol nastal deň Pánov. Nech vás

Deň Pánov zahŕňa omnoho viac ako len Jeho zjavenie, keď príde na zem, lebo bude obsahovať ďalšie udalosti na zemi.

nikto nezvedie nijakým spôsobom, lebo deň Pánov nenastane, kým prv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia.“ (2.Tes. 2:1-3). Najprv sa pozrime na učenie Pavla o udalostiach dňa Kristovho: „...príchodu nášho

Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu.“ Je jasné, že sa to stane, keď príde pre Svoju Cirkev; budeme zhromaždení k Nemu. Ale týmto veriacim v Tesalonike povedali falošní učители, že už nastal deň Pánov, a že je toto potvrdené veľkým prenasledovaním, ktoré znášali. Pavel im hovorí o niektorých predchodcoch dňa Pánovho. Je zrejmé, že oni nezažívali deň Pánov. Ten deň bude poznačený udalosťami katastrofalnejší-

mi od tých, ktoré zažívali Tesaloničania. Deň Pánov zahŕňa omnoho viac ako len Jeho zjavenie, keď príde na zem, lebo bude obsahovať ďalšie udalosti na zemi.

Je užitočné spozorovať, že všetky zmienky o Pánovom príchode v synoptických evanjeliách sú zmienkami o Pánovom príchode v súde. Vychvátenie Cirkvi nie je spomenuté v prvých troch evanjeliách.

Deň Boží

Jestvuje aj ďalší prorocký deň. „Keď sa to teda všetko rozplýva, jakí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti, ktorí očakávate a náhlite príchod Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa a živly, rozpálené ohňom, potečú! A nové nebesia a nová zem podľa jeho zaslúbenia čakáme, v ktorých prebýva spravodlivosť.“ (2.Pet. 3:11-13)

Boží deň nás vedie ďaleko dopredu a do večného stavu. V tisícročnom kráľovstve bude kraľovať spravodlivosť. Vo večnom dni Božom bude prebývať spravodlivosť. Akí potom máme byť my vo svojom obcovaní, keď nás tieto pravdy udržujú? „Preto, milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji.“ (2.Pet. 3:14)

Majstrovské diela

M. Kenny, N. Ireland

Čítaj: 1.Mojžišova 1:31: „Bolo to veľmi dobré.“ Jána 19:30: „Dokonané je.“

Čo je to, čo robí dielo majstrovským? Anne Richlerová, expertka z New Yorku, raz povedala: „To, že ste sa stretli s majstrovským dielom poznáte, lebo ono s vami ostáva po celý zbytok vášho života.“ Definuje sa ako najvyšší intelektuálny alebo umelecký výkon. Každé majstrovské dielo má vzbudiť nejaký druh reakcie od obdivovateľa, už či je to zvedavosť, údiv alebo odpor.

Niekedy je majstrovské dielo jednoducho dokonalé. Nemôžeme mu nič pridať alebo urobiť niečo, aby bolo krajšie. Je bežné vidieť podpis umelca, čo hovorí, že dokončil svoje dielo.

Hore uvedené citáty odkrývajú uznanie, súhlas dvom najväčším majstrovským dielam vo vesmíre. „Bolo to veľmi dobré“, toto je súhlas so stvoriteľským dielom. „Dokonané je“ je podpis

uznania pre majstrovské dielo spasenia. Majstri – umelci medzi ľuďmi sú nadchnutí tým, čo vidia, tým, čo už jestvuje. Pre Van Gogha to bol slnečnicový kvet; pre Da Vinciho to bola tvár ženy; ale Všemohúci Boh z absolútne ničoho, z hmoty, ktorá bola neladná a pustá, stvoril nepredstaviteľnú krásu.

Svetlo poskytuje vyjadrenie každému obrazu. Umelec predovšetkým zachytí svetlo. Všemohúci Boh stvoril svetlo a na plátno, ktoré bolo tmavé, pridal intenzitu svetla. Postavil slnko v celej jeho žiariacej sláve a po oblohe vesmíru rozosial ako by svojim štetcom miliardy hviezd.

Pridal aj zloženie. Od piesku na pobreží mora, cez mihotajúce sa moria a oceány, od rovín obrastených trávou, až po lesy stromov, od sviežich údolí až po snehom pokryté vrchy.

Pridal aj farby. Zo svojej palety naplnil krajinu všetkými odtieňmi farebného spektra. Od exotických rýb medzi koralmi a útesmi v tropických moriach, cez prekvapujúce množstvo rastlínstva a kvetov, ktoré prekvitá na Jeho obraze rôznorodosťou a živými farbami. Každý detail pridáva viac krásy; každá vrstva pridáva viac hĺbky, až kým Umelec dosiahne vrchol Svojej tvorivosti vo formovaní najzložitejšieho a najdômyselnejšieho výtvoru, ktorý svet kedy videl. Nie z mosadzi alebo medi alebo ktoréhokoľvek drahého kovu, ale z prachu utvoril človeka a do jeho nozdier vdýchol dych života a človek sa stal živou dušou.

Šesť dní práce a Boží synovia plesali radosťou, kým sa pozerali na majstrovské dielo Stvorenia, a Majster umelec ho podpísal Svojim súhlasom: „Bolo to veľmi dobré.“

O štyritisíc rokov neskôr začína ďalšie dielo. Tentokrát podstata nie je tmavá, neladná a pustá, ale jej základom je svetlo. Je čistá, svätá a krásna, a predsa na plátno dokonalosti Majster pridáva hlboké tóny červenej a šarlátovej. Používa farbivo, ktoré je čierne ako uhlie, keď úder za úderom Hospodin „uvažuje na neho nepravos-

ti nás všetkých“. (Izai. 53:6) Kým On, ktorý bol „svätý, prostý zla, nepoškvrnený, oddelený od hriešnikov“ (Žid. 7:26), je „urobený hriechom za nás“. (2.Kor. 5:21)

Zatiaľ čo pri prvom obraze bolo pre zvýraznenie jeho významu pridané svetlo, v tomto prípade bolo svetlo odstránené. Keď sa odohráva scéna príliš silná pre oči človeka, slnko sa skrýva. Scénu s takou tmou a hĺbkou si nemôžeme nikdy ani predstaviť, keď „on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše nepravosti.“ (Izai. 53:5) Synovia Boží, ktorí plesali, kým sa pozerali ako Majster mení niečo temné, neladné a pusté na scénu nekonečnej krásy, tu sa mlčanlivo pozerajú, keď berie niečo, čo je krásne a robí jeho „vzhlád zohavený nad iných ľudí.“ (Izai.

52:14) A ešte Majster umelec, po šiestich hodinách zápasu, podpisuje ho konečným podpisom uznania: „Dokonané je.“ Scéna, ktorá v očiach sveta nemá ceny, je v očiach neba nesmierne cenná.

Jeho dielo stojí v kontraste s dielami majstrov spomedzi ľudí. Leonardo da Vinci raz povedal:

„Umenie nikdy nie je dokončené, je iba prerušené“. Jeho slová pred smrťou boli: „Urazil som Boha a ľudstvo preto, že moje dielo nedosiahlo kvalitu, ktorú malo mať.“ Majstrovské diela ľudí, väčšina z nich visí v súkromných galériách milionárov a môžu sa na ne pozrieť len niekoľkí vyvolení. Diela Majstra si môžu prezerat všetci ako vo stvorení, tak aj v spasení, lebo On vraví: „Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasené, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Boh, a niet viacej nikoho.“ (Izai. 45:22)

Jestvuje príslovie vo svete umenia: „Nikto neodchádza od Rembranta neovplyvnený.“ Keď hľadíme na majstrovské dielo stvorenia, „v desivom údive uvažujeme o všetkých dielach, ktoré učinili Tvoje ruky“. Keď sa pozeráme na Majstrovské dielo spasenia, „keď skúmame predivný kríž, na ktorom zomrel Knieža Slávy“ (Isac Watts), môžeme ako odpoveď na dielo Majstra zvolať, „Ó, aký si veľký!“ (Stuart K. Hine)

*Všemohúci
Boh z absolútne
ničoho, z hmoty,
ktorá bola neladná
a pustá, stvoril
nepredstaviteľnú
krásu.*

Balámovo podobenstvo (2)

Philip Harding

Balám hovorí o osobitosti národa, ktorý Boh oddelil od ostatných: „Hľa, je to ľud, ktorý bude bývať osobitne a nebude počítaný medzi iné národy.“

Prvé podobenstvo (4.Moj. 23:7-10)

Boh sa rozhodol dať im prvé miesto tým, že si ich privlastnil za svoj ľud. Týmto im určil jedinečnosť a výlučné

Božie určenie pre Izrael nemôže byť zmarené alebo znemožnené.

postavenie medzi národmi. Sú ľuďom oddeleným pre Jeho, posvätení na Jeho slávu a pre Jeho záľubu; ľud vyvolený, strážený ako „zrenica Jeho oka“. (5.Moj. 10:15; 32:9-10) Sú ľuďom, v ktorom bude oslávený (Izai. 49:3; 61:3), kňazského charakteru (2.Moj. 19:6), Jeho vlastníctvo. (5.Moj. 14:2; Žalm 135:4) Izrael má jasnú budúcnosť, ktorá ho očakáva (Izai. 18:2-7), keď bude hlavou národov a nie chvostom (5.Moj. 28:13), a keď bude jeho podielom pokoj. (Izai. 60:18) V ten deň bude zakúšať prosperitu (Mich. 4:4), bude povýšený a zahrnutý dôstojnosťou, úctou a autoritou. (Izai. 61:4-9) Vtedy zožne Izrael medzi národmi

obdiv a chválu. (Sof. 3:20)

Budúce požehnanie a sláva Izraela prevýši a zatieni minulé požehnanie a slávu. Božie určenie pre Izrael nemôže byť zmarené alebo znemožnené. Balám sa pozerá na nich podľa Božej večnej rady a pýta sa: „Kto spočíta prach Jakobov? A kto počet štvrtého dielu Izraelovho?“ (4.Moj. 23:10) Ak je štvrtý diel tak početný, aký potom musí byť celý tábor? Boží pohľad zdôrazňuje vzrast, silu a moc na konci časov. (1.Moj. 13:6; 28:14; 32:12)

Mnohé vzácne princípy z Balámových podobenstiev môžu byť uplatnené v prítomnom a budúcom konaní Boha s nami. Cirkve, ktorá je Jeho telom, je požehnaná rovnakým spôsobom ako i národ Izrael, ale na omnoho vyššej úrovni. Hoci by satan mal námietku proti Božej spravodlivosti v Jeho konaní s nami, všetky nám určené Božie ciele sa uskutočnia a budeme v nebeskej sláve na chválu Jeho slávy a večnú slávu Jeho spravodlivosti. Boli sme povolani nebeským povolaním a oddelení od tohoto sveta, takže už viac nie sme z tohoto sveta ako ani náš Pán nie je z tohoto sveta. (Jána 17:16) Výzva z 2.Kor. 6:14-18 je platná ešte aj dnes. Sme oddelení pre Boha, posvätení pre Jeho záľubu a zasvätení

na Jeho chválu a slávu. Toto je naše terajšie postavenie v Kristovi vo večných cieľoch Božích. V tejto chvíli sme ešte cudzinci a pútnici na zemi. Ako takí máme prejavovať naše nebeské povolanie pred ľuďmi životom pre záľubu a slávu Božiu. Sme svätým chrámom v Pánovi, svätynou svätých, v ktorej bude Boh bývať na veky. (Efež. 2:21)

Nie div, že Balám volá: „Nech zomrie moja duša smrťou spravodlivých, a môj koniec nech je ako jeho.“ (4.Moj. 23:10) Balám nebol pripravený žiť životom spravodlivých a zahynul rukou Izraelitov. (31:8) Na rozdiel od Baláma, „koniec“ Izraela bude sláva v tisícročnom kráľovstve. Sú mnohí, ktorí by podobne ako Balám radi zomreli smrťou spravodlivých, ale nie sú ochotní žiť život spravodlivých. Aby niekto zomrel v Kristovi, musí byť najprv privedený k Pánovi Božím Duchom. Len tak môže mať človek večný život a môže žiť zo dňa na deň spravodlivým životom.

Milí spoluveriaci, odhodme každú falošnosť a žime spravodlivo a bohoboje ako tí, čo patríme Kristovi. Len toto bude účinné svedectvo pre Boha v porušenom a zlom svete. Každé iné svedectvo stráca účinnosť, ak postráda svätý vplyv Božej prítomnosti.

Druhé podobenstvo (4.Moj. 23:18-24)

Pri prvom pokuse prekliat Izraela ukázal Balák Balámovi iba časť tábora a to preto, aby zmenšil Izraela v jeho očiach. Malo to však opačný účinok. Balák teraz vedie Baláma na iné vhodné miesto, odkiaľ je vidieť celý tábor. Znovu ide Balám hľadať čary, ale tentoraz sa s ním stretáva Pán Hospodin. (4.Moj. 23:16) Teraz hľadá na Izrael z hľadiska Božej zmluvy. V prvom podobenstve je Izrael jedinečným Božím vlastníctvom, oddeleným ľudom. V tomto podobenstve sa hľadá na Izrael ospravedlnený na základe zmluvy milosti a Izrael vo vzťahu ku Božej zmluve, ktorej splnenie závisí iba na Božom zaslúbení a na Božej vernosti.

Slová: „Nebude hľadiť na nepravosť v Jakobovi ani neuvidí trápenie v Izraelovi“ (4.Moj. 23:21), hovoria o úplnom ospravedlnení Izraela pred Bohom, lebo „Jeho oko hľadelo na oltár“. Keď sa Boh pozeral do nich, nevidel nepravosti. Keď sa pozeral na nich, nevidel trápenia. No bol Izrael dokonalý? Nie. Nebol to ľud tvrdej šije a ľud vzbury vyznačujúci sa nevďačnosťou? Áno. Ako potom mohol Boh povedať, že nevidel nepravosti alebo trápenia? Nehovorí, že Izrael nemal nepravosti alebo trápenia, ale že Boh nevidel žiadne. Boh sa pozerá z hľadiska svojej zmluvy, ktorej podkladom je dielo Kristovo, a ktorej naplnenie je absolútne isté. „A na ich hriechy a na ich nepravos-

ti viacej nikdy nespomeniem.“ (Žid. 10:17) Boh vidí Izrael, aký bude a zveľbuje bohatstvo Svojej milosti tým, že odstránil ich nepravosť a ich trápenie preč spred Svojho zraku, na podklade jednej dokonalej obeti Svojho vlastného Syna na Golgote. Teda vidí Izrael pred Sebou na pôde vykúpenia dokonale ospravedlneného. „Blahoslavený človek, ktorému Pán nepočíta hriechu.“ (Rim. 4:8) Nie je toto pravda aj dnes o Božom ľude? Nevidí nás Boh v Kristovi bez vady a poškrvny v dokonalej kráse nového stvorenia, úplne zmierených s Ním? Stojíme na pôde vykúpenia „ospravedľovaní súc darmo, jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi“ (Rim. 3:24).

„Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú.“ (Žalm 85:10)

Golgota bola konečné vyjadrenie Božej lásky. Aby dokázal lásku „Boh dal Svojho jediného Syna“ za hriešnikov, akí sme my. Bola tiež konečným vyjadrením Božej svätosti. Aby oslávil Svoju svätosť, uvalil na Svojho Syna nepravosti všetkých nás. (Izai. 53:6) „Kristus sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“ (1.Pet. 2:24) A teraz slovami cigánskeho dievčaťa prichádza otázka: „Vy ho musíte veľmi milovať, keď On to všetko urobil pre vás?“ Milujete Ho? Milujem Ho?

„A Daniel si položil na srdce, že sa nebude poškrňovať pokrmom kráľovým.“

(Daniel 1:8)

„Môj Boh poslal svojho anjela, ktorý zatvoril ústa ľvom a neuškodili mi.“

(Daniel 6:22)

Tieto kapitoly pojednávajú o zdržanlivosti v jedení – Daniel odmietol jesť kráľovský pokrm a levy „odmietli zjesť“ Daniela. Opisujú tiež Danielov počiatkový vzťah k dvom svetovým vládam. V prvom prípade Daniel čelil ľstivej príťažlivosti Nabuchodonozorovho pôžitkárskeho spôsobu života. V druhom sa pre svoju bohabojnosť stretáva so zákonným hnevom Dária. Daniel odmietol urobiť kompromis s oboma pokušeniami. Ako by sme sa zachovali my?

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (5)

David McAllister, Livingstone, Zambia

5. ZMLUVY S OTCAMI

Všetci, ktorí popierajú tisícročné kráľovstvo budú síce súhlasiť s tým, že muži akými boli Abrahám, Izák, Jakob a Dávid, ktorým Boh dal predivné zaslúbenia, boli Boží velikáni. Ale hneď poukážu na skutočnosť, že ich potomkovia v národe Izraela nežili podľa ich štandardu, a tak národ premrhal požehnania, ktoré mu boli zaslúbené.

Súhlasíme s prvou časťou tohoto tvrdenia: dejiny Izraela sú všeobecne smutný príbeh vzdalovania sa od Boha. A národ za to mnoho ráz draho zaplatil, od minulosti až do dnešného dňa.

Overme druhú časť tvrdenia: premrhal Izrael požehnania zaslúbené otcom?

Pozrime sa znovu na zmluvu s Abrahámom. Už sme uvažovali o zaslúbeniach daných Abrahámovi a jeho semenu ohľadom zeme a o požehnaní plynúcom ku všetkým ľuďom. Zaslúbenia, ktoré dostal Abrahám, boli prehlásené a opakované aj Izákovi a Jakobovi (1.Moj. 12:1-3; 13:14-17; 15:1-7,18-21; 17:1-19; 26:2-5; 28:13-15). Nejestvuje zmienka, že by potomkom boli niečim podmienené. Je to „večná“ zmluva (1.Moj. 17:7, 3,19; 1.Par. 16:16-17; Žalm 105:9-10) a teda nezrušiteľná človekom. Keď ju Boh slávnostne potvrdil (1.Moj. 15:9-17), On sám prešiel pomedzi diely – človek nemal v nej účasť; jej uskutočnenie záviselo úplne na Bohu. Jednotlivec mohol pre neposlušnosť premrhať svoje vlastné obecnstvo s ľudom zmluvy (1.Moj. 17:14), ale to neanulovalo (nezrušilo) zmluvu.

Podobnú úvahu môžeme aplikovať aj na zmluvu s Dávidom (2.Sam. 7:12-16). Opísaná je ako „naveky“ alebo „večná“ (2.Sam. 7:13,16; 23:5); jej zaslúbenia sú často opakované napriek pádom (Iza. 9:6-7; Jer. 23:5-6; 33:14-17,20,21); Šalamúnova neposlušnosť priniesla trest, ale neanulovala zmluvu (2.Sam. 7:14-15); bola potvrdená prísahou (Žalm 132:11); a Boh povedal, že ju nikdy nezruší. (Žalm 89:34-36)

Aj uprostred odpadnutia Boh prehlasuje, že On neodloží Izraela stranou. (Jer. 31:35-37) Neúspech zo strany národa nezrušil Jeho sľuby.

Keď sa obrátíme k Novému Zákonu, nájdeme fakt, že národ Izrael vykonal najhorší možný hriech, zavrhnutie Mesiáša. No zmluvy im napriek tomu stále patria (Rim. 9:3-4 a Efež. 2:12).

V Rimanom 3:1-4 Pavel jasne hovorí, že nedostatok viery niektorých v Izraeli v žiadnom prípade nezruší Božiu vernosť. Božie zaslúbenia nie sú zrušené len preto, že im niektorí neveria. Aj keby všetci na svete hovorili proti tomu, čo hovorí Boh, aj vtedy by bol Boh pravdivý a každý človek klamárom. (v.4) Boh je dokonale verný. Nezruší sľuby dané národu.

V liste Rimanom 11:1-2 Pavel prehlasuje, že „nezavrhnul Boh svojho ľudu, ktorý vopred poznal“. Pokračuje (v.11), že ich „klesnutie“ nie je úplné a konečné. Ich oslepenie je čiastočné a dočasné, „dokiaľ nevojde plnosť pohanov.“ Izrael „bude spasený“ (v. 26), a to sa stane, keď príde Vysloboditeľ „a odvráti bezbožnosti od Jakoba“ (v.26) „a odníme ich hriechy“. (v.27) Že sa tu hovorí o národe Izrael a nie Cirkvi, je nad slnko jasnejšie, lebo Pavel hovorí o nich vo verši 28: „Tak podľa evanjelia sú nepriateľmi pre vás.“ Už hovoril o Izraeli ako o takých, pre ktorých má veľký zármutok a neprestajnú bolesť vo svojom srdci (9:2), o ich výsadách (9:4-5); o skutočnosti, že z nich pošiel Kristus podľa tela (9:5); o ich horlivosti, ale nie podľa pravého poznania (10:2-3); o ich neposlušnosti (10:21). Všetky tieto citáty nehovoria o Cirkvi. Celý obsah Rimanom 9.-11. kapitoly, v ktorom sa spomína Izrael, hovorí o národe Izrael. Keď hovorí v kapitole 11, vo verši 26, že Izrael bude spasený, tak Písmo hovorí vopred o budúcom spasení tohoto ľudu. Tvrdiť, že je to inak, znamená prekrúcať jasné učenie tejto časti listu Rimanom.

Ale prečo ešte jestvuje pre nich budúce

spasenie napriek ich odmietnutiu Mesiáša a ich nepriateľstva ku Cirkvi? Nie sme ponechaní v nevedomosti. V liste Rimanom 11:28 Pavel prehlasuje skutočnosť, ktorá prevyšuje všetky negatívne veci: „Podľa vyvolenia sú milovaní pre otcov“. Ich vzťah k patriarchom, ktorým boli dané zaslúbenia znamená, že i napriek ich nepriateľstvu k evanjeliu sú milovaní Bohom a prichádza k nim veľké požehnanie. Pavel potvrdzuje tento argument, keď píše: „Nijakým činom neželie Boh darov svojej milosti a povolania.“ (v.29) To jest, Boh nemení zmyšľanie. On dal veľké zaslúbenia ľudu Izraela a On ich aj uskutoční. Budú naplnené.

A tak pre zmluvy s otcami ľudu Izraela, ktoré Boh aj splní, veríme v doslovné, budúce tisícroč-

né kráľovstvo, ktorým sa tie zaslúbenia uskutočnia. Veľké sú požehnanie dané Cirkvi v prítomnosti, aj do budúcnosti, ale tie nie sú naplnením Božích zaslúbení, ktoré dal otcom národa Izraela v Starom Zákone. Nie. Boh nezmenil sľuby dané Abrahámovi, Izákovi, Jakobovi a ich potomkom. On ich uskutoční.

Vezmime si k srdcu napomenutie Pavla veriacim v liste Rimanom 11:25. Jestvuje nebezpečenstvo byť „múdri sami u seba“, a byť naplnený vlastnou dôležitosťou natoľko, že pohrdneme Izraelom mýlne sa domnievajúc, že všetky požehnanie sú naše, a že im Boh všetko vzal a dal nám. Boh má ešte slávnú budúcnosť pre ten ľud a v tisícročnom kráľovstve budú mnohé zaslúbenia naplnené.

„Máme“

John Grant

Židom 4:14; 6:19; 13:10

Tí, ktorým píše pisateľ listu Židom, boli Židia, ktorí prijali Ježiša z Nazaretu ako Pána a Spasiteľa. Toto spôsobilo medzi nimi a Židmi žijúcimi vôkol nich a často aj medzi členmi rodiny odcudzenie, ktoré sa nesmie zľahčovať. Vyznanie ich viery v Toho, ktorý zomrel na Golgote bolo veľmi drahé. V očiach národa, rodiny, priateľov sa stali vyvrhelmi.

Nepochybne im bolo často pripomínané „bláznovstvo“ kroku, ktorý vykonali. Poukazujujú im na vznešenosť Heródesovho chrámu, obetí, kňazov, Levitov, slávností a denného rituálu posmešne sa ich pýtali: „Kde je váš Veľkňaz? Kde sú vaše obete? Kde je váš chrám? Obvinenie znelo: „My máme všetko a vy nemáte nič.“

Účel pisateľa bol povzbudiť čitateľov v takých kritických útokoch. Napriek náporu mali si byť vedomí, že voľba nasledovať Pána ich neochudobnila, ale obohatila do takej miery, ktorá sa nedá opísať. To, čoho sa zriekli, bolo dočasné a malo rýchlo zaniknúť; to, čo majú oni, je večné.

Dnes, hoci v inej súvislosti, sa nepriateľ snaží znepokojiť veriacich v tom, čomu veria a čo prijali v evanjeliu. Nie židovské rituály, ale materializmus a „jedzme, pime a veselme sa“. Dnes viac než kedykoľvek predtým nám je predkladaný zvodný návrh: „Vo všetkom, čo poskytuje svet, môžeš nájsť záľubu!“ Pozor, lebo to je klam práve tak veľký, ako zhubný návrh, ktorý zaznel Eve v záhrade Éden.

Pisateľ tohoto listu zaobchádza so svojim predmetom s dokonalou zručnosťou. Jasne poukazujujú čitateľom na prevyšujúce slávy a Pánovu veľkosť, na duchovné bohatstvo, ktoré vlastnia v prítomnej dobe a možnosť, ktorá leží pred nimi, vedúca ku veľkému zaslúbeniu. „Preto, keď prijímame nepohnutelné kráľovstvo.“ (Žid. 12:28)

Medzi povzbudeniami, ktoré poskytuje, sú tri, ktoré sa nesmú prehliadnuť. Prvé je: „Keď tedy máme takého veľkého veľkňaza.“ (Žid. 4:14) Taký veľkňaz je potrebný, pretože sa zaoberá „čo do vecí u Boha“. (Žid. 2:17) Naše klaňanie sa, ďakovania, starosti a obavy, všetky vystupujú hore skrze Neho. Jeho úrad je nevyhnutný! Izrael sa mohol pozerat

naspäť na Áronovské kňazstvo, ale títo kňazi pomreli a ich miesto museli zaujať nástupcovia. Náš Veľký Veľkňaz nikdy nezomiera, a tak nikdy nebude mať nástupcu. My vieme, kde je Jeho svätyňa, rozumieme ako je citlivý k našim pocitom, ako je súcitný k našim zármutkom a cítime Jeho pomoc, lebo je „súcitný s našimi slabosťami“. (Žid. 4:15)

Tiež sme učení o „nádeji, ktorá leží pred nami, ktorú máme sťa kotvu duše.“ (Žid. 6:18-19) Vo svete, v ktorom boli uhasené nespočetné nádeje a ukázali sa ako bezcenné, kde milióny stratili akúkoľvek nádej, kde vodcovia často

prehlasujú vyhlásenia, ktoré vzbudzujú nádej, ale rýchlo sklamá – v takom prostredí je nádej veriacich - zakúšať večnú slávu s Kristom - živá a skutočná. Táto nádej je „kotva duše, bezpečná a pevná“. (v. 19) Ona je pevná a neochvejná, pretože Pán vošiel do tretieho neba a Jeho pobyt tam je ako kotva pre nás, záruka, že nikdy nebudeme opustení, nikdy nestratíme právo vstúpiť tam. On je predbehúň, ktorý odišiel do neba a každý veriaci pôjde za Ním.

Ako sa autor blíži ku koncu listu, pripomína čitateľovi, že „máme oltár“. (13:10) Tento oltár nie je materiálny, ktorý

bol v chráme v Jeruzaleme. Je to oltár len pre veriaceho, ktorý nemožno vidieť na zemi. To zdôrazňuje, že naše obete sú prinášané Jemu, veľkému Veľkňazovi, Pánovi Ježišovi, a s Ním prijaté. Naše obete sú celé pre Neho a my ich oddávame; On ich prijíma.

Aké sú to výsady! Využívajme ich. Máme súcť a podporu Veľkňaza, nádej je bezpečná, pevne zakotvená v sláve a iba oltárom môžeme preukazovať oddanosť našej služby. Stratili sme túžbu byť náležitými nasledovníkmi Pána? Nech je to preč od nás! Získali sme výsady, zaslúbenia a pevný, slávny, večný výhľad, o ktorom neveriaci nevie nič.

Vodcovstvo (7)

A. J. Higgins, Haddon Heights, New Jersey

EZDRÁŠ - VYZNANIE A DÔSLEDNOSŤ

Jeden z najznamenitejších hrdinov Starého Zákona je zákonník menom Ezdráš. Nevykonal veľký skutok hrdinstva v boji s nepriateľom, ani nevytrhol zajatcov z rúk nepriateľa. Nebol zodpovedný za akýkoľvek zaznamenaný div počas svojho života. Nemal videnie Boha, návštevu anjela, ani kritické momenty vo svojich skúsenostiach. No ak by sme urobili konečné zhodnotenie, je pravdepodobné, že jeho vplyv na jeho pokolenie, ako aj na nasledujúce pokolenia, by bolo možné veľmi ťažko zmerať. Je možné, že okrem jeho knihy, ktorá nesie jeho meno, mal účasť aj na iných historických knihách v Starom Zákone.

V tichosti a v pokore sa zjavuje na scéne

dejín Izraela. Obraz je už zaplnený inými význačnými mužmi so silnou osobnosťou. Nehemiáš už čoskoro zaujme hlavnú úlohu. Svojím silným a aktívnym vystupovaním vypôsobuje rešpekt a nasledovanie. Haggeus a Zachariáš, hoci každý z nich bol odlišný, zobudili mravné svedomie národa. Kňazi postavili oltár a práca na Božom dome sa dokončila. Nastupuje Ezdráš.

Príprava pre vodcovstvo

Áronov potomok žil v Babylone, v zajatí, ďaleko od domoviny. Ale ako kňaz zasvätil svoje počiatkové roky veľkému cieľu: k poznaniu Božieho zákona, jeho čineniu a vyučovaniu. (Ezdr. 7:10) Kto môže spočítať hodiny, ktoré strá-

vil premýšľaním nad Božím zákonom? Kto videl slzy, ktoré vyronil pri čítaní Božieho zákona nad svojím národom v zajatí, kvôli jeho prestúpeniam? Kol'ko modlitieb vychádzalo k Bohu a prosieb o milosrdenstvo? Boli chvíle, keď sa oddával Bohu pre obnovu Božieho ľudu.

Poradie uvedené v Ezdráša 7:10 je pozoruhodné. Prioritou bolo poznať pravdu. Je potrebné, aby každý, kto vedie Boží ľud, poznal pravdu. Výraz „schopný učiť“ (1.Tim. 3:2) nie je oficiálne oprávnenie k verejnému kázaniu, ale zdôrazňuje schopnosť poskytnúť z Písma podklad k vereniu. Napomínanie je časť Božieho plánu pre službu, ale základom je vyučovanie.

Známosť pravdy sama o sebe nie je dostávajúca. Ezdráš sa rozhodol tiež „činiť zákon“. Dôslednosť je pre vodcu veľmi dôležitá. Verejne kázať jednu vec, a potom nekonať to, čo učí druhých, dáva smrteľný úder dôvere, ktorú má Boží ľud k vodcovi. Hoci všetci môžu sklamať a nedokázať sa, jedná sa tu o nečestný spôsob života vodcu a nie o zriedkavé pochybenia vodcu. Pre svedectvo je dôslednosť neoceniteľná.

Nakoniec, Ezdráš bol rozhodnutý vyučovať Boží zákon v Izraeli. Tiché, únavné roky boli investované preto, aby bol človekom, akého Boh potreboval v tom čase. Že mu „kráľ dal... všetko... čo si žiadal“ (7:6) je len ďalším potvrdením, že jeho veľký záujem bol vyučovať Božiu pravdu medzi Božím ľudom. Kým išiel k ľudu, prišiel list od Artaxerxa, v ktorom sa hovorí o „zákone Boha, ktorý on (Ezdráš) má vo svojej ruke“ (7:14). Ale v srdci mal zákon už dávno predtým.

Miesto pre vodcu

Po príchode do Jeruzalema, nachádza Ezdráš národ v hriechu. Nezaujal k nemu postoj samospravodlivého sudcu. Pripojil sa k ľudu a zaujal svoje miesto s národom na modlitbe vyznávania: „lebo sme opustili... pre naše zlé skutky a pre naše veľké previnenia... či by sme

zase mali zrušiť tvoje prikázania..., pred tebou sme vo svojom previnení.“ (9:10-15)

Ezdráš plakal a ľud plakal (10:1). Spojil sa s nimi v ich neúspechu a hriechu; stotožnil sa s nimi pred Bohom, vyznávajúc ich hriechy ako svoje vlastné. Vodca pozná, že sa nemôže vyhnúť zodpovednosti pred Bohom za stav stáda. Ale akú morálnu moc to poskytlo Ezdrášovi, keď ľud videl jeho slzy a počuli jeho modlitbu! Vodca sa nikdy nesmie vzdávať od stáda, ani vtedy, keď je v páde.

Sila vodcovstva

Kniežatá nemali morálnu silu urobiť nápravu (kap.9). Boh pripravoval svoju nádobu skôr, ako nádoba vedela, čo má Boh na mysli. Jeho vyznanie (kap.9) pritiahlo všetkých, ktorí sa triasli pred Božími slovami (9:4). Čoskoro tam bol zástup mužov a žien (kap. 10:1) a potom sa zhromaždili všetci (kap. 10:9). Taká bola morálna sila tohoto vodcu, že bez výčitiek a odsudzovania bol schopný povzbudiť ľud a obnoviť ducha národného pokánia.

Podrobnosti v 10. kapitole sú hodné osobného štúdia. „Ale však je preto ešte teraz nádej“ (v.2) je jasným svedectvom muža, ktorý nielenže poukázal na pád, ale viedol k obnove. Byť schopným povzbudiť nádej, uistiť Boží ľud o možnosti nápravy a o milosrdnom prijatí u Boha, nie je malá úloha pre vodcu. Čas, ani počasie nezabránili tejto zmene. Druhé zajatie bolo odvrátené a ľud zostal v zemi ako výsledok Ezdrášovho vodcovstva. Nebolo to nič iné ako nový počiatok. (10:17)

Dlhodobý výsledok Ezdrášovho pôsobenia je dvojaký: muž, ktorý si vytýčil vyučovať zákon medzi Božím ľudom v skutočnosti „okrášľuje dom Hospodinov“ (kap. 7:27). No možno najdôležitejšie zo všetkého je, že upevnil ľud v zemi tak, aby sa neskôr mohli realizovať Božie zámery v spojení s Kristovým príchodom k národu. Každé pravé vodcovstvo vedie k stredobodu, ktorým je Kristus.

Vodca pozná, že sa nemôže vyhnúť zodpovednosti pred Bohom za stav stáda.

Charizmatické hnutie (2)

John Dennison

ZVRCHOVANOSŤ PÍSEM

Som vysoký štyri metre. Dokonca som sa odmeral pravítkom. Intuitívne viete, že nie som, ale ako to môžete dokázať? Ak by ste ma zmerali, zistili by ste, že moja výška je 178 centimetrov. V čom je rozdiel? Pravítko, ktoré som použil, bolo z detských hračiek a podľa neho som naozaj štyri metre vysoký. Zlá miera alebo štandard vytvára zlé uzávery.

Veriaci v Berei použili svoje pravítko – mieru, aby videli, či učenie apoštola Pavla je správne. Lukáš hovorí: „A tí... prijali slovo s celou ochotou a skúmali písma každý deň, či je tomu tak.“ (Skut. 17:11) Neuplatňovali svoje pocity, skúsenosti alebo tradíciu cirkvi na zhodnotenie Pavlovho kázania.

31. októbra roku 1517 Martin Luther pripevnil plagát s 95 výpoveďami na dvere katolíckeho kostola vo Wittenbergu, v Nemecku. Týmto prehlásil nadradenosť Písma nad tradíciou - „sola scriptura“ – len Písma samotné. Keď bol v roku 1521 vyzvaný vládcom, aby odvolal svoje presvedčenie, Luther odpovedal: „Pokiaľ nebudem presvedčený Písmom a zdravým rozumom, neuznávam autoritu pápežov a koncilov, lebo si vzájomne protirečili – moje svedomie je zajatcom Božieho Slova. Nemô-

žem nič odvolať a neodvolám, lebo ísť proti svedomiu nie je správne ani bezpečné. Stojím tu, nemôžem jednať inak. Nech mi pomôže Boh. Ameň.“

„Sola scriptura“ – len Písma samotné sa stalo kľúčovým a vedúcim princípom v protestantskej reformácii. Veľký John Wesley nazval seba „homo unius libri“- človek jednej knihy. Ani dnes to nie je inak; musíme podriaďiť a založiť naše duchovné presvedčenie na „sola scriptura“.

Význam Písma: Učenie vyplývajúce zo súvislosti (kontextu)

Ako si môžu dvaja ľudia protirečiť a citovať tú istú Bibliu? Povedzme jasne: chyba nie je v Písme, ale v nesprávnom zaobchádzaní s Písmom. Teda ako máme pristupovať ku Biblii, aby sme prišli ku správnej výkladu všetkých otázok a zvlášť tých, ktoré sú obsiahnuté v charizmatickom učení a praxi?

Predstavte si, že sa Bob rozpráva so svojím susedom Barneyom, ktorého žena je tehotná. Bob: „Barney ty a tvoja žena Beatrice ste pekní. Ak vy budete mať škaredé dieťa, zjem svoj klobúk!“

Keď sa narodilo, Barney vraví svojej žene: „Vedela si, že mi náš sused Bob povedal, že máme škaredé dieťa?“

Pravda, Bob hovoril také slová. No vziať len časť toho, čo človek povie, môže byť urážlivé, mylné a nebezpečné. Veľmi ľahko je možné urobiť túto chybu aj s Bibliou. Napríklad, list Efežanom 4:28 vraví: „Kto kradne, nech už viac nekradne.“ Mohol by som použiť tento verš a učiť, že Biblia prikazuje veriacim kradnúť. Ved' predsa verš vraví „kto kradne...“! Áno, tie slová sú tam, ale obsah verša, ktorý nasleduje, poskytuje opačný význam.

Každý text je zabalený v obsahu. Musíme brať do ohľadu vetu, odsek, knihu a tiež aj Zákon, v ktorom sa to nachádza, aby sme mohli uzavrieť, čo to znamená a aký je význam každej časti Písma. Mnoho zmätku v charizmatickom hnutí jednoducho vyplýva z neuplatňovania tohoto podstatného princípu o „obsahu“ vo vysvetľovaní Biblie.

Suma Písma: Celé Učenie

Gertrúda sa podelila so svojím tajomstvom prípravy banánového koláča s Georgetou. Georgeta nepridala všetky zložky v recepte a neriadila sa

postupom. Pomiešala banány, múku a vodu a vyliala obsah na pekáč a vložila do trúby. Preto je odsúdená na kulinársky neúspech, lebo nevložíla všetky prvky obsažené v recepte, ani nesledovala pracovný postup.

Mnohé duchovné pohromy boli „upečené“ práve takouto chybou. Boh vraví: „Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné.“ (2.Tim. 3:16) To znamená, že každé slovo v Biblii má rovnakú autoritu. Kristove slová napísané červeným, nepresahujú slová Pavla napísané čiernym. Všetky písmo sú rovnaké; keď určujeme svoje učenie a prax, sme povinní brať do ohľadu celú Bibliu.

Biblia je postupné zjavenie. Charizmatické učenie sa sústreďuje na jedno Písmo a ignoruje iné. Napríklad, mnohí používajú verš Skutky 2:38 a učia, že odpustenie hriechov záleží na krste v Ježišovom mene. Ten verš sám môže znieť tým spôsobom, no predsa jestvuje asi 150 veršov v Novom Zákone, ktoré zdôrazňujú, že spasenie sa dosahuje len vierou. Odrazu sme privedení k inému záveru. Spasenie je „nie zo skutkov“ (Efež. 2:9), a tak ani z krstu.

Duch a Písmo: Harmonické Učenie

Tretí princíp, ktorý nás vedie pri vykladaní Písma, je princíp súladu. Boh si nemôže protirečiť a preto si nemôže protirečiť, ani Jeho slovo. Júda vraví, že Biblia je „viera raz ta

daná svätým“. Preto máme celú Bibliu a celú Bibliu budeme potrebovať.

Božie Slovo vraví: „Boh nemôže klamať“. (Tít. 1:2) Biblia je neomylná; jedna časť neprotirečí druhej. Dôsledný Boh hovorí dôsledne; dokonale Boh hovorí dokonale. Preto naše vykladanie ktorejkoľvek časti Písma musí byť dôsledné a v súlade s ostatnými časťami Písma. Nikdy nesmieme ignorovať niektoré časti Písma a iné zdôrazňovať. Musíme čítať, študovať a uplatňovať všetky drahocenné diely a priznávať všetkým rovnakú autoritu.

Mnohí charizmatici pripisujú svoje veľkolepé zážitky a city Božiemu Duchu. Pán Ježiš povedal: „Ale keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy.“ (Jána 16:13) Mohol by niekedy Duch pravdy spôsobiť, aby veriaci urobil alebo cítil niečo, čo je proti Písmu? Nemožné! Preto, ak nejaké presvedčenie, prax, city alebo zážitok protirečí Božiemu Slovu, to nie je zo Svätého Božieho Ducha.

Zmysly a Písmo: Objektívne Učenie

Citové dojatie nie je zlá vec, ale je nespoľahlivé. Napríklad, povedzme, že poviem: „Cítim sa ako rajčina.“ Nikto nemôže dokázať, že sa tak necítim, lebo je to osobné a subjektívne. Ale city sa menia a zajtra

by som sa mohol „cítiť ako cukina“. To je tiež ťažké, lebo ako by niekto mohol vedieť, či majú tie isté city? Skutočnosti – fakty sú na druhej strane konkrétne, dokazované a opakujúce sa. Keď poviem, že javorový sirup pochádza zo stromov, je to skutočnosť, ktorá môže byť overená a potvrdená aj inými. Povedzme, že ma tá skutočnosť prekvapila a potešila. Už či sa ja cítim šťastný alebo nie, skutočnosť, že javorový sirup pochádza zo stromov, sa nemení. Skutočnosti musia rozhodovať o citoch a nie opačne, city o skutočnostiach.

Tí, ktorí hovorili jazykmi, boli dojatí Duchom, prorokovali alebo mali videnie, tvrdia,

Nikdy nesmieme ignorovať niektoré časti Písma a iné zdôrazňovať.

že tie zážitky a city sú úžasné. Máme tendenciu uprednostňovať city pred skutočnosťami, pretože majú momentálny a hlboký dopad. Z toho plynie nasledovná obrana: „Cítim, že mám pravdu, netrápte ma so skutočnosťami.“

Nikdy nesmieme vyzdvihnúť city a zážitky nad Písmo. Spasenie sa zakladá na písaných skutočnostiach (1.Jána 5:13), nie na osobných citoch, a tak má byť aj každé učenie a prax. Úvahy, ktoré nasledujú, budú hodnotiť učenia a prax moderného charizmatického hnutia vo svetle Božieho štandardu – Jeho Slova.

Zápalné obete a obete za hriech

Martin Hayward (England)

V Izraeli sa obetovali obete štvorakého druhu, ako je to vymenované v liste Židom 10:5-6. Boli: *obete* (zmienka je o pokojnej obeti); *obilné obete*; *zápalné obete* a *obete za hriech*. Každá z nich predzvestovala určitý aspekt Krista, keď bol na svete, a keď išiel na Golgotu v podriadeneosti Božej vôli. Pokojná obeť hovorí o tom, ktorý je v dokonalom súlade so Svojím Bohom a Otcom. Obilná obeť je predobrazom Božieho dokonalého Muža, ktorého život sa veľmi ľúbil Jeho Otcovi a je opakom životov ľudí, s ktorými žil. Zápalná obeť hovorí o Kristovej úplnej oddanosti, ktorého vernosť ku vôli Otca bola absolútna. Obeť za hriech predstavuje Toho, ktorý hoci nepoznal hriechu učiný bol za nás hriechom, aby sme sa my stali spravodlivosťou Božou v Ňom. (2.Kor. 5:21)

PRIJATIE ALEBO ODPUSTENIE

Pri zápalnej obeti sa jedná o prijatie. Boh prijal obeť a toto prijatie obete bolo prenesené na obetujúceho, keď na ňu položil svoje ruky. Muselo to byť potešiteľné čítať slová: „a bude mu príjemná“ (3.Moj. 1:4). O koľko viac je potešiteľné pre nás vedieť, že pre Golgotu Boh spôsobil, aby boli veriaci prijatí v Milovanom. (Efež. 1:6) Všetko ľúbe, čo Otec nachádza vo Svojom Synovi, je pripočítané Jeho ľudu; sme omilostení v Ňom.

Obeť za hriech bola odlišná, lebo ňou je vyriešená neprijateľnosť obetujúceho tým, že je prenesená na obeť. Tak sa odňal z neho hriech. Apoštol Pavel mal toto na mysli, keď napísal: „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2.Kor. 5:21) Tieto slová sú ozvevou prehlásenia v 3.Moj. 16:9, kde je napísané „a bude ho obetovať obetou za hriech“, čo môže byť doslovne preložené „urobiť ho hriechom“. Kto môže povedať, čo to znamenalo pre Krista byť

urobený hriechom; byť považovaný Bohom, ako keby bol On hriechom, a podľa toho bolo s Ním aj nakladané!?

ZALOŽENIE OHŇA ALEBO ZNIČENIE

Pri zápalnej obeti je podstatný oheň, podľa ktorého nesie názov „ohňová obeť“. (3.Moj. 1:9) Ako sa plamene šírili z jedného kusa obete na druhý (lebo kusy obete neboli na dreve usporiadané náhodne) tak sa odkrývali pred Otcem rôzne dokonalosti Krista v celej nádhere. Hlava hovorí o Jeho oddanosti; nohy o Jeho trpezlivom chodení; vnútornosti láskavom srdci a tuk o Jeho pevnom rozhodnutí vo všetkom sa ľúbiť Svojmu Otcovi. Na Golgote boli veci, ktoré boli takou záľubou Jeho Otcovi počas Jeho života, vydané vo svätej obeti.

Pri obeti za hriech však plamene strávili mŕtve telo obete na popol, zničiac ju tak, že bola úplne odstránená. To urobil Kristus Svojou obetou, „teraz pri skonaní vekov zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu svojou obetou.“ (Žid. 9:26) Žid. 13:11-12 nám vysvetľuje oheň. Nebolo to nič iné ako utrpenie. Telá zvierat pálené vonku za táborom nachádzajú svoje porovnanie s utrpením Ježiša vonku za bránou. S tým rozdielom však, že zviera bolo mŕtve, keď bolo pálené, ale Kristus trpel skôr ako zomrel a v tých hodinách tmy na kríži On strpel to, čo sa nemôže ani opísať. Každá schopnosť bola v pohotovosti a živá pre bolesť. Jeho zmysly neboli otupené hriechom ako sú naše. On strpel nepredstaviteľnú hrôzu zo strany Jeho Otca pre naše hriechy. Trest nebol ani len trochu zmiernený, pretože to bol Syn, ktorý platil cenu. Súd nebol menej ohnivý kvôli Tomu, kto pod ním trpel. Boh povedal, že sa zľutuje nad Izraelom, „ako sa zľutuje človek nad svojim synom, ktorý mu slúži“. (Mal. 3:17) A predsa tu bol Syn nad všetkých iných synov, ktorý slúžil viac ako všetci

*Trest
nebol ani len
trochu zmiernený,
pretože to bol Syn,
ktorý platil cenu.*

iní a nebol ušetrený. Ako to apoštol Pavel napísal v liste Rimanom 8:32: „Ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám s nim potom i všetkého nedaroval.“

DOBROVOLNÁ ALEBO POVINNÁ

Zápalná obeť bola dobrovoľná obeť, lebo v 3.Moj. 1:3 sa hovorí „bude jeho obetný dar“. Kristus prišiel dobrovoľne do Betlehema, zostúpil, aby vzal spôsob sluhu a aby bol nájdený ako človek. Jeho ochota Ho viedla aj ďalej, lebo sa ponížil stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža. (Fil. 2:8) Jeho vernosť bola nepochybná, lebo prichádzajúc do sveta povedal: „Hľa, idem – v záhlaví knihy je napísané o mne – aby som činil, ó Bože, tvoju vôľu.“ (Žid. 10:7) Kristus odišiel dobrovoľne na Golgotu, lebo hoci Ho ľudia „odviedli“, pravda je tiež, že „vyšiel“ na

to miesto, aby činil Otcovu vôľu. (Jána 19:16-17)

Obeť za hriech bola povinná, lebo rozhodná a bezprostredná Božia požiadavka je: „bude obetovať“. (3.Moj. 4:3) Hriech mal svoje požiadavky na Krista a On nemohol odpočívať, kým nebol uskutočnený záväzok položený na Neho, aby vyriešil túto záležitosť na slávu Svojho Otca. Mohol povedať: „Ale aby svet poznal, že milujem Otca, a že ako mi prikázal Otec, tak činím.“ (Jána 14:31) To že učinil zadosť každej Božej požiadavke v spojení s hriechom, je viditeľné zo skutočnosti, že sa posadil po pravici Toho, ktorého vôľu vykonal. (Žid. 10:12) On, ktorý je odbleskom Božskej slávy a obrazom Jeho podstaty, očistil hriechy takým slávnym spôsobom, že sa mohol posadiť po pravici Božej v celom Svojom majestáte s úplnou dôverou (Žid. 1:3).

Odpočinutie

„... a ja vám dám odpočinutie.“ (Mat. 11:28)

Scott Yael, Livoia, MI

Nepochopiteľná milosť nášho Pána Ježiša Krista vyliala na stratený zástup duší; oni otvorene odmietli svojho Mesiáša, ale On im poskytuje tieto slová: „Ja vám dám odpočinutie.“ Očakávali by sme, že Jeho slová dopadnú na ľudí vo svojich hriechoch, trápiacich sa pod bremenom neprávosti, ale on v skutočnosti Svoje veľké pozvanie ponúka svetu tých, ktorí zavrhlí Krista. Na chladné srdcia občanov Korazimu, Betsaidy a Kafarnaumu, ktorí boli svedkami Jeho divov, dopadlo predivné zaslúbenie večného odpočinutia.

„JA“ – Tieto krásne slová začínajú výrazom budiacim strach. „JA som“, ktorému je

daná každá moc. (Mat. 11:28) Toto „JA“ je rovnaké s Otcom, udržuje všetko a má zverený každý súd. On je Boží Syn, Knieža pokoja, Boží Baránok, ktorý berie hriech celého sveta na Seba. Iste, tento Všemohúci, ten Svätý má moc vytrhnúť podľa Jeho zaslúbenia, a preto aj zaistiť odpočinok.

„JA DÁM“ – poskytuje nie neistú nádej, ale absolútne zaslúbenia podpísané samým Bohom krvou Svojho drahého Syna, v ktorom máme vykúpenie. Ten, ktorý nemôže klamať, zaručuje, že vytrhne a vykúpi každú dušu tonúcu v neprávosti. Otec dal Svojho milovaného, jednorodného Syna, aby pri niesol pokoj duším v Korazi-

me a podobne aj nám. Apoštol Pavel mal záľubu v pravde z listu Galatánom 2:20: „Ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“

„JA VÁM DÁM“ – uvrhuje svet stratených duší do nekonečnosti Božej milosti – duší obťažovaných vinným svedomím, pracujúcim pod zlomorečnosťou neprávosti a ovládaných nezlomiteľným putom hriechu. Izaiáš 59:2 nám pripomína: „Ale vaše neprávosti spravili priehradu medzi vami a vašim Bohom a vaše hriechy skryli pred vami jeho tvár, aby nepočul.“ Tento verš zdôrazňuje temnotu, ktorá otročí mužov a ženy stratených v nepreniknuteľnej hmle hriechu. Neuveriteľne

rýchlo prenikajú tieto pokorné slová milujúceho Spasiteľa cez tmú odmietajúcu Krista a hľadajú unavené duše túžiace po odpustení, pokoji a odpočínutí.

„JA VÁM DÁM ODPOČI-NUTIE“ - Toto odpočínutie nie je moment nečinnosti v čase. Toto odpočínutie, ktoré dáva Všemohúci Spasiteľ, je odpočínutie svedomia, odpočínutie

spasenia a odpočínutie pre večnosť. Odpočínutie je dôležitý koncept v Písme. Boh si odpočinul v siedmy deň, keď bolo Jeho dielo dokonané, a bol spokojný. Holubica spočinula na vetve potom, keď sa pominul súd potopou. Duch v podobe holubice spočinul na Pánovi Ježišovi pri Jeho krste, poukazujúc na Božiu úplnú záľubu vo Svojom Synovi. Nakoniec anjeli

si odpočinuli pri hrobe poukazujúc, že On vstal z mŕtvych, víťaz nad hriechom, smrťou a peklom. Jeho zaslúbenie bolo uskutočnené. Naše hriechy sú odpustené, spravodlivý Boh je uspokojený. Požehnané, večné odpočínutie pre obťažujúcu dušu bolo dosiahnuté skrze dokončené dielo Krista! Boh Otec a celé stvorenstvo odpočívajú na Kristovi. AKO JE TO S TEBOU?

„Ty si môj Syn“

Robert E Surgenor, USA

Pri čítaní svätého Slova čitateľ spozoruje, s akou záľubou sa Otec vyjadruje o Svojom Synovi. Nikto iný nespôsobil takú záľubu Božiemu srdcu, ako Jeho jednorodený Syn, Pán Ježiš Kristus.

Pri Jeho poníženom narodení vidíme správu diviacich sa nebeských zástupcov: „Sláva na výsostiach Bohu...“ (Luk. 2:14) Počas Jeho tridsaťročného života v ústraní v Nazarete žil tak, že pri Jeho predstavení na počiatku Jeho jedinečnej služby nachádzame otvorené nebesia a hlas znejujúci z neba, ktorý hovorí: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zalúbilo.“ (Luk. 3:22)

Rovnaké vyjadrenie záľuby Otcovho srdca v Jeho Synovi nachádzame nielen v Písmach Nového Zákona, ale aj v Starom Zákone. Žalm 2:7 zachytáva nasledujúce vyjadrenie Otca Pána Ježiša Krista: „Ty si môj Syn; ja som ťa dnes splodil.“ Jedinečnosť tohoto slova je zvýraznená tak, že sa trikrát opakuje v Písmach Nového Zákona vždy v inom spojení (Skut. 13:33; Žid. 1:5; 5:5) ako žiarivý diamant na troch rôznych miestach. Sledujme ich so svätým údivom a záľubou.

Vzbudený prorok (Skut. 13:33)

Udalosť sa odohráva v Pisídskej Antiochii v židovskej synagóge v sobotný deň. Apoštol Pavel vstal, pokynul rukou, a povedal: „Mužovia Izraeliti a vy, ktorí sa bojíte Boha, počujte!“ (Skut. 13:16) Jeho oslovenie upútalo pozornosť poslucháčov. Šalamún raz povedal: „Kazateľ hľadal, aby našiel vzácne slová“ (Kaz. 12:10) a ak toto bola pravda o niektorom služobníkovi Kristovom, určite to bola pravda o Pavlovi. Zvesť bola adresovaná srdciam poslucháčov, dobrý príklad pre všetkých, ktorí kážu dnes verejne Božie slovo.

Prvé: Pavel začína dejinami Izraela, ktoré poslucháči dôverne poznali a nimi ich viedol ku Kristovi. (v.16-25) Druhé: Veľmi vážne predkladá pred nich plný význam Kristovej smrti a vzkriesenia. (v.26-37) Tretie: prehlasuje predivnú spasiteľskú moc a milosť tým, ktorí veria, čo je spojené s výstrahou pre neveriacich. (v.38-46) Iste spozorujete, že v prvej časti svojho preslovu opisuje poslucháčom zmeny vlády. Začína Mojžišom, pokračuje Jozuom; potom od Jozuu po sudcov; a potom od sudcov po kráľov, z ktorých bol prvý Saul, potom Dávid, ktorého semenu bol zaslúbený ich pravý Spasiteľ Kráľ. Kráľ, ktorého

bude ohlasovať kráľovský herold – Ján Krstiteľ. (v.24) Bude slúžiť v ponížení svojmu Pánovi. (v.25) Prichádzajúci Kráľ bol zavrhnutý Jeho národom (v.27), ale Bohom potvrdený (v.30) a Jeho vlastnými svedkami oznámený ľudu ako ich Mesiáš. (v.31) Takto Pavel v piatich rozličných oblastiach odkrýva historické podrobnosti Kristovho zjavenia.

Keď rozmýšľame nad v. 33, kde apoštol cituje Boží výrok Svojmu Synovi zo Žalmu 2, zisťujeme, že jestvujú o ňom sporné vysvetlenia. No, ak zostaneme vo svetle obsahu, neminieme sa pravdy. Vo verši 33. sa „splodenie (vzbudenie)“ Ježiša nevzťahuje na Jeho vzkriesenie, ako niektorí veria. Môžete vidieť, ako často Pavel používa výraz „vzbudiac“ vo svojej reči. Nachádza sa vo veršoch: 22, 23, 30, 33, 34 a 37. Vo verši 29 je reč o dreve, za ktorým nasleduje hrob vo verši 30. Tu máme zreteľne vzkriesenie Krista ako opak zabitia rukou bezbožných. Vo verši 34. Pavel znovu hovorí o vzkriesení, v tomto prípade ako opak Dávidovej smrti, za ktorou nasledovalo porušenie. Dávidova služba bola len pre jeho pokolenie, ale Mesiáš mal slúžiť všetkým pokoleniam. Ježiš to môže robiť, lebo vstal neporušený v moci nezničiteľného života, aby vládol na veky. (v.35-37)

Keď Pavel používa výraz „vzbudil,“ vyslovuje tú istú niť myšlienok, ktorú vyjadruje vo veršoch 22-23. Boh odstránil Saula a vzbudil im Dávida, aby im bol kráľom (v.22); „Z jeho semena vzbudil Boh podľa zaslúbenia Izraelovi Spasiteľa Ježiša.“ (v.23) Bolo to podľa Jeho zaslúbenia. Všimnime si, ako Pavel znovu hovorí o tom zaslúbení vo veršoch 32-33: „Aj my vám zvestujeme o tom zaslúbení, ktoré dostali otcovia, že ho Boh naplnil ich deťom, nám vzbudiac Ježiša; ako je aj v druhom Žalme napísané: Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil.“

Mnohé Božie zaslúbenia sa nachádzajú v Písmach Starého Zákona o vzbudení Mesiáša uprostred Svojho ľudu. Veríme, že Pavel mal na mysli zaslúbenie Hospodinovo dané skrze Mojžiša (5.Moj. 18), kde ten prichádzajúci prorok bude prostredníkom (v.16), hovoriaci (v.18) a Pán. (v.19) „Hospodin, tvoj Boh, ti vzbudí proro-

ka z tvojho streda, spomedzi tvojich bratov, ako som ja, na toho budete počúvať.“ (5.Moj. 18:15) Peter hovorí o tomto prorocte v Skutkoch 3:22 a Štefan v Skutkoch 7:37, obaja v spojení so vzbudením nášho Pána medzi svojím ľudom ako Proroka Mesiáša, ktorý mal vyplniť jedinečnú službu.

Teraz Pavel siahol po 2. Žalme umiestňujúc Boží výrok ako „uvítanie“ do jedinečného prostredia: „Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil.“ „Dnes“ sa vzťahuje na deň Jeho verejného zjavenia izraelskému ľudu. Prežil tridsať rokov v tichosti a skrytosti v Nazarete a teraz nastal deň. Stojí v majestáte a nebeskej dôstojnosti na brehu Jordána a Boh sa so záľubou hlási k svojmu Synovi: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.“ (Mat. 3:17)

Slovo „splodil“ sa vzťahuje na zmenu od Jánovej služby ku Kristovej, a tiež na skutočnosť o Jeho vyvedení ako Syna, aby bol zjavený ako Spasiteľ. Ježiš bol verejne vyhlásený, verejne uznaný a verejne zvelebený, že je Boží Syn skôr, ako začal Svoju verejnú službu národu Izrael. Dokončujúc božské velebenie, Pavel predkladá pred svojich židovských poslucháčov vzkriesenie Ježiša z mŕtvych vo veršoch 34 a 35. „A že ho vzkriesil z mŕtvych, a že sa nemá viacej navrátiť k porušeniu, takto povedal: Dám vám sväté a verné veci Dávidove.“ Preto povedal tiež v inom Žalme: „Nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie.“ (Izai. 55:3; Žalm 16:10) V spojení s Jeho vzkriesením zisťujeme, že si Pavel zvolil Izaiáša 55 a Žalm 16, a nie Žalm 2, a to právom. „Pevné milosrdenstvá Dávidove“, alebo „Sväté zaslúbenia Dávidove“ sú dokonale uskutočnené v našom požehnanom Pánovi, lebo On nikdy nebude ovplyvnený porušením; a keďže je Izaiáš 55:1-3 vlastne pozvanie pohanom, tak zmluva urobená s Izraelom bude realizovaná aj im. Dávidov potomok bude vládnuť na jeho tróne a v jeho kráľovstve na veky. Tak máme Krista, ktorý bol večne Boží Syn, predložený nám ako Ten, ktorý je vzbudený Bohom v strede Svojho ľudu, verejne vyhlásený Bohom za Syna na počiatku Jeho verejnej služby, potom zabitý, ale vzkriesený Bohom na najvyšší vrchol slávy a vlády.

Dobré zvesti z Neba

DNES TU – ZAJTRA KDE?

S rýchlosťou a s možnosťami moderného cestovania je možné raňajkovať na jednom kraji sveta a poobedňať na druhom kraji sveta. Svet sa zmenšil. Mnohé spoločnosti sa špecializujú na dlhé lety do exotických a vzdialených častí sveta. Turisti sú menej obmedzovaní vo svojej voľbe a aj tie najvzdialenejšie miesta sú im dosiahnuteľné. Tak môžete byť dnes tu a zajtra takmer všade inde. Možno práve teraz, kým čítate tento článok, ste si prezerali nejaké brožúry a plánovali si dovolenku.

Avšak apoštol Jakob vo svojom liste vystríha pred predsudkami, že môžeme urobiť to a ono zajtra. V kapitole 4:14-15 čítame: „Vy, ktorí neviete, čo bude zajtra, Lebo veď aký je váš život? Lebo ste parou, ktorá sa na málo ukáže a potom mizne. Namiesto toho, čo by ste mali hovoriť: Keď bude Pán chcieť a budeme žiť, aj učiníme toto alebo tamto.“ Šalamún vo svojej múdrosti napísal v Prísloví 27:1: „Nechvál sa zajtrajším dňom, lebo nevieš, čo ešte splodí deň.“

Život je neistý. Len prítomnú chvíľu môžeme nazvať svojou a nemôžeme definitívne prehlásiť, čo budeme robiť alebo kde budeme zajtra. Možno očakávate, že budete v úrade alebo v práci na poli ako obyčajne, alebo pôjdete do školy ako to robievate, ale môžete si

byť istí? Možno sa váš život stal monotónny a nudný a zdá sa vám, že je každý deň rovnaký, ale zajtra môže byť iný. Alebo sa cítite bezpečne v rutinnom prežívaní dní, v ktorých vás už nič nemôže prekvapiť. Ale veci sa môžu odrazu a neočakávane zmeniť. Na druhej strane, možno ste si niečo mimoriadne na zajtra naplánovali, ale budú vaše ambície aj realizované?

Tak, kde budete zajtra? Doma, v práci, v nemocnici, v nebi alebo v pekle? Čo budete robiť zajtra? Pracovať, cestovať, plakať, radovať sa, oddychovať? Ako sa budete cítiť zajtra? Zdraví, šťastní, vzrušení, sklamaní, unavení, chorí, mŕtvi? Možno poviete „Neviem, nikto si nemôže byť istý...“.

No, jestvujú takí z nás, ktorí vieme, že veci sa nedejú vždy podľa toho ako je naplánované. Ak nás odrazu zasiahnu pohromy, alebo ak aj bude náš život odrazu ukončený nebojíme sa, lebo na večnosť je všetko v poriadku.

Nejestvuje ani najmenšia pochybnosť v našej myslí, pretože nás uistilo Božie Slovo. Pozrite sa na dôveru apoštola Pavla vyjadrenú v liste Rimanom 8:38-39: „Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hlbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od

lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ Ján vo svojom prvom liste 5:13 píše: „To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho.“ Pavlov posledný napísaný list bol 2.list Timoteovi a v kapitole 1:12 napísal: „... lebo viem komu som uveril, aj som presvedčený, že má moc ostrážiť to, čo uložil u mňa, do tamtoho dňa.“

Milý čitateľu! Máš takú dôveru, alebo máš neustále pochybnosti a obavu v spojení s budúcnosťou? Si presvedčený alebo zmietaný? Skôr, ako sa skončí tento deň, môžeš spievať: „V duši mám nebeský vzácny mier.“

Skutočnosti o Kristovej smrti za teba sú nesporné. V 1.Kor. 15:3 čítame: „... Kristus zomrel za naše hriechy...“. V 1.Petra 2:24 je prehlásenie: „Ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“ V Rimanom 5:8 čítame: „ Kristus zomrel za nás.“

Všetko bolo vykonané, aby si mohol byť v nebi – si pripravený zdôveriť sa Kristovi a spoľahnúť sa výlučne na Neho a na to, čo On vykonal na Golgothe, aby ťa zachránil od pekla a prijal ťa do neba? Ak áno, vtedy zajtra už pre teba nebude hrozná a pokoj bude tvojím vlastníctvom napriek všetkým neistotám života.

„Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Boh, a niet viacej nikoho.“ (Izai. 45:22)

6. januára 1843, 15-ročný C.H. Spurgeon počul hovoriť neskúseného kazateľa z tohoto oddielu Písma. V to zasnežené ráno bola miestnosť takmer prázdna. Napriek tomu Boží Duch pohl hriechom obťažného mladíka, aby venoval pozornosť zvesti a „pozrel sa na Pána Ježiša“. V tú istú hodinu bol spasený, keď sa jednoducho zdôveril Pánu Ježišovi. Keď vyšiel na ulicu do hlbokého snehu, radoval sa, že je v Božích očiach „belší nad sneh pre drahocennú krv Krista“ (1.Jána 1:7).

„Cieľom dedičstva, neporušiteľného, nepoškvvrniteľného a neuvädnutel'ného, ochráneného v nebesiach pre vás.“ (1.Petra 1:4)

Hovorí sa o novoobrátenom mužovi, ktorý sedel pred domom a čítal Bibliu. Priateľ, ktorý išiel pomimo, sa zastavil a pýtal sa: „Tomáš, čo to čítaš?“ „Ach“, povedal Tomáš, „čítam dedičstvo a som tak šťastný, keď vidím, čoho všetkého som dedičom.“ „Kto zomrel?“ spýtal sa priateľ. Mladý veriaci odpovedal: „Ten, kto zomrel je môj Spasiteľ, Pán Ježiš Kristus, a teraz je Jeho dedičstvo moje!“

„A pozrúc na Ježiša, ktorý išiel pomimo, riekol: Hľa, Baránok Boží.“ (Jána 1:36)

Chodenie Pána bolo Bohu ako príjemná vôňa. Každý krok, ktorý podnikol, mal cieľ a zámer. On nikdy nezaváhal, ani sa nikdy nemusel vracat'. Nikdy nečítame o Spasiteľovi, žeby bežal, pretože vždy a všade prišiel v určený čas. Nielen že bol na správnom mieste, ale bolo to vždy v pravý čas. Jeho chodenie Ho doviedlo na Golgotu, aby za každého z nás zomrel. Skutočne nikdy človek nechodil tak ako On.

„Vtedy povedal Jakob svojmu domu, a všetkým, ktorí boli s ním: Odstráňte cudzích bohov, ktorých máte medzi sebou, a očistite sa a zameňte svoje rúcha.“ (1.Moj. 35:2)

Jakobovo duchovné putovanie sa začínalo. Od toho, čo sa sľubne začalo v Bételi (1.Moj. 28), rýchlo odbočil, keď sa oženil a nahromadil svoje bohatstvá. Pri Sicheme ho jeho kroky zaviedli ešte ďalej (1.Moj. 34), aj keď ho Boh nasmeroval späť do Bételu (1.Moj. 31) a zápasil predivne pri Peniele. (1.Moj. 32) Teraz sa vracal ku svojim duchovným koreňom a vracia sa zo svojho poľutovaniahodného stavu na miesto, kde prvýkrát našiel Hospodina. Ale to vyžadovalo obrat od zvyškov starého spôsobu života a cudzích bohov, ktorým slúžil. To je prvé prebudenie v Biblii – a vzor pre všetkých, ktorí sa chcú vrátiť späť k Bohu.

SLOVO PRAVDY

Dobré zvesti z Neba

musia by udat, smos vmbatol vrbey bastupimol stz rlo smrtal turey

DNESTU- JAJTRA KUFZ

(1924) mdy "stoda uobv bly u

D vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol

D vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol vrbatol

„A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho, a jeho sinavicou sme uzdravení.“
(Izaiáš 53:5)

Tu máme veľké učenie evanjelia o náhrade – zámene. Nieкто iný bol ranený pre moje neprávosti. Iný Muž bol zdrtený pre moje neprávosti. Kázeň môjho pokoja je vzložená na môjho zástupcu a jeho sinavicou som ja uzdravený. Veľkolepý súhrn obsahu verša je: „On bol ranený... my sme uzdravení.“

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovopravdy.com